വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

മാം ലക്കം.	മകരം. ക്രിസ്തു.	കോം പുസ്തകം.
No. III	JANUARY. 1865.	Vol. I

INDIA IN THE VEDIC ERA.

The investigation of the early condition of a nation, as it existed in ages far remote from any period of authentic history, where there are satisfactory land-marks to guide us, must always have peculiar interest for the inquiring mind. The ordinary sources of such information are to be found in the language, the legends, and indeed all the ancient literature of a country. Owing to the present advanced state of knowledge in the classification of languages, the language of a people will in itself at once shew at least something of the relation in which they stand to other tribes or families of mankind. And in ancient songs and legends, where they exist, we can scarcely fail to meet with allusions to manners and customs, climate, locality, connection with other nations or tribes, and a variety of incidental matter, from which we may often draw most interesting and important conclusions as to what is really of historic value

Now India is peculiarly rich in literature. We may reasonably expect, therefore, that, even in the absence of what is directly and professedly historical, we shall be able to find, bound up in that varied collection of legends and precepts, many allusions of true historical value nevertheless. For instance, when we find, that in the earliest Hindu writings the southern parts of India are not at all mentioned, and the central and eastern parts very rarely, while the north-west portions, the countries

in the neighbourhood of the Indus and the Punjab, are frequently and particularly described, we can scarcely resist the conclusion, that at the time when those writings were composed the Hindus inhabited the north-west of India alone. Thus while the Sindhu (Indus), the Sarasvati, and other north-western rivers, are often mentioned, and invoked, in the Rig-veda, the Gunga (Ganges) is only once mentioned, and the Southern rivers, now so renowned for their sanctity, not at all. Neither is there any mention of the Vindhya mountains in the Rig-veda, though the Himalayas are well known. Let us however first, in the present paper, study the LANGUAGE in which the Vedas were written, and the conclusions that must be drawn on a comparison of the Sanscrit with other languages, leaving more direct historical allusions for some future time.

The researches of modern philologists have enabled them to arrange the different languages of the earth, according to their relation to each other, in several classes. Let us illustrate our meaning by an example near home. It does not require any very acute scholarship to see that the Malayalim and the Tamil for instance are kindred tongues. Compare the following words.

ENGLISH.	TAMIL.	MALAYALIM.
I.	yán.	nyán.
Thou.	ní.	ní.
He.	avan.	awan.
Father.	appan.	appan.
Hand	kei.	kei.
Foot.	kál.	kál.
Eye.	kannu.	kanna.

Here we see the Tamil and Malayalim words are alike. When we consider too that the cases of the noun are almost identical in Tamil and Malayalim, and that the idioms of both languages are very similar, often the same, we readily see a strong relationship between them. What resemblance however can be seen between the form of the Malayalim words above and the corresponding English? None. English belongs to another family of languages altogether.

In the same way we can compare other languages, and class them according to their affinities. And the question we have now to ask is, to what family of languages does the Sanscrit belong? Or is it a language 'sui generis'?

The most recent classification of languages that we have seen is in Lepsius's Standard Alphabet, which we copy just as it stands:—

LITERARY LANGUAGES.

A. Gender-languages.
- I. Japhetic (Indogermanic.)
- II. Semitic.
- III. Hamitic.

B. No-gender languages.
- I. Asiatic.
  - I. Turanic or Tataric.
  - II. Monosyllabic.
  - III. Isolated.
- II. Polynesian or Malayan (Oceanic.)

ILLITERATE LANGUAGES.

- III. Australian or Papuan.
- IV. African.
  - I. Primitive or South African.
  - II. Isolated or Middle African.
- V. American.

Now philologists have found reason to rank Sanscrit as one of the most important of the INDO-GERMANIC, or as they are sometimes called Indo-European, languages; the term indicating that the chief languages of Europe, and the Sanscrit of India, belong to the same family. Lepsius also calls this family Japhetic. The chief languages in this important class are, Sanscrit and its derivatives, Zend (the language of the Zendavesta, the sacred book of the ancient Persians), ancient and modern Greek, Latin, and its derivatives, and different Gothic and Celtic tongues, both ancient and modern, among which English is one. The SEMITIC family comprises Hebrew, Syriac, Arabic, and others. The HAMITIC includes the old Egyptian, the modern Coptic, and the Ethiopian and other African tongues. The TATARIC or TURANIAN family is that to which our own language Malayalim, as well as Tamil, Telugu, and Canarese, belongs. Other branches of this family are the languages spoken in Tatary, and Mongolia.

Let us now return to the Sanscrit, and endeavour to illustrate the reason for its being classed among the Japhetic family of languages. If in two languages we find a great number of roots of words coinciding, we may be sure that they have been derived from a common parent. The following list of words shews a relation between Sanscrit, Zend, Latin and Greek, but none between these and pure Malayalim.

Sanscrit.	Zend.	Greek.	Latin.	Malayalim.
dwi	dwa	duo	duo	രണ്ട്
tri				
tisaras(fem.)	tisaro (fem.)	treis	tres	മൂന്ന്
chatwáras	chathwáro	tessares	quatuor	നാല്

panchan	panchan	pente	quinque	അഞ്ച്
shat	khsvas	hex	sex	ആറ്
saptan	haptan	hepta	septem	ഏഴ്
ashtan	astan	okto	octo	എട്ട്
navan	navan	hennea	novem	ഒമ്പത്
dasan	dasa	deka	decem	പത്ത്
vinsati	visaiti	eikosi	viginti	ഇരുപത്
satam	satem	hekaton	centum	നൂറ്
aham	azem	ego	ego	ഞാൻ
twam	túm	su	tu	നീ
sam		sun	con	കൂടെ
pari		peri	per	പുറം
upari	upairi	huper	super	മേൽ
upa		hupo	sub	കീഴെ
pra		pro	pro	മുൻ
antar		entos	inter	ഇൽ
pitri	paitar	patér	pater	അച്ഛൻ
mátri		metér	mater	അമ്മ
bhrátri	brátar	(phratria)	frater	ആങ്ങള
duhitri	dughdhar	thugatér		മകൾ
náman	náman	onoma	nomen	പേർ
madhu	madhu	methu		തേൻ
deva		theos	deus	
tára	stáre	aster	astrum	
dadámi	dadhámi	didómi	do	കൊടുക്ക
tishthámi	histámi	histémi	sto	നിലൂ
bhú		phuo	fui	ആക

These are a few examples chosen from a list of upwards of five hundred words, which Mr. Muir gives in his Sanscrit Texts, Part II, as common to Sanscrit, Zend, Greek or Latin, or as common to all of them. In very many cases the English word too belongs to the same family, as for instance,

SANSCRIT.	ENGLISH.
dwi	two
tri	three
saptau	seven
navan	nine
bráthri	brother
duhitri dughdhar, Zend	daughter
náman	name
tara stâre, Zend	star.

Hence it is that philologists have classed Sanscrit with Zend, Greek, Latin, and other European languages, under the general term Indo-European, Indo-Germanic, or Japhetic; the latter term being used in contradistinction to Semitic and Hamitic. The reasonableness of this will be seen still more

forcibly, if we examine the Malayalim synonymes also, scarcely one of which bears the least resemblance to the other four. Malayalim belongs to another tribe of languages. So again should we compare Sanserit with any of the Semitic tongues, Hebrew for instance, or Arabic, we should find but few, if any, resemblances.

It is but natural to ask then, when we find languages bearing such strong proofs of relationship, as Zend, Sanscrit, Greek, and Latin, especially when we cannot discern the same relationship between them and other families of languages, how this similarity is to be accounted for. And the conclusion to which we must inevitably come is, that Zend, Sanscrit, Greek, and Latin, are derived from some older language, which now no longer exists. Indeed the four languages of which we are speaking are now, and have long been, themselves what are called *dead* languages; that is, they have long ceased to be *spoken*. And were it not that they have been preserved to us in written characters, all knowledge of them would have been lost long ago, and we should only know from their derivatives that some such languages must at one time have existed. For instance from comparing the Mahratti, Hindi, and Bengali, we should conclude that they were formed from some one older parent. Italian, French, and Spanish would equally tell of a common origin now no longer spoken. Now we do not intend to say that the relation between Sanscrit, Zend, Greek, and Latin, is so close as between the modern Languages of north India, which have their origin in Sanserit; but the relation is still quite ample to warrant the certain conclusion, that they too have been derived from one parent tongue. And the reason why the similarity between these four languages, though sufficiently remarkable, is yet not so complete, as is the similarity between Mahratti, Hindi and Bengali, or Italian, French, and Spanish, for instance, is easily explained. For whereas the tribes in north India, whose languages are derived from the Sanscrit, and the tribes of Europe, whose languages are the offshoots of the Latin, are still in the countries either identical with, or bordering on those, in which their mother tongues were spoken, the ancient Bactrians, the Hindus, the Greeks, and the Latins, were already settled as separate nations in different parts of Europe and Asia, before any of the specimens of their languages, which have been handed down to us, were committed to writing. Language changes continually and rapidly, where writing is not known, from its original type; even the later Sanserit is very different from the older language of the Vedas; so that if different portions of a people once speaking the same tongue were to be separated as widely from each other as the ancient Hindus, Greeks, and Latins

were, and were to remain so far separated for some time, until they formed distinct nations, before we could get a specimen of their language, all experience would warrant us in expecting, that by that time their languages, though still bearing marks of brotherhood, would have become widely different. The only thing that is at all likely to keep language from rapid changes, is a written literature; and even that will not stay the ravages of time. And when a language is not committed to writing at all, we must expect continual and considerable change. And this was the case in the early history of all languages. How far even a written language will change may be illustrated by the following example of the language of Saxon England in the seventh century,

Se this world geseop,
Godes gœst-sunu,
which in modern English is
He this world created
God's Spirit-Son.

In comparing, then, the Sanscrit, Zend, Greek, and Latin tongues, we find that they bear exactly that amount of similitude to each other, coupled at the same time with such differences, as would warrant us in supposing that they all originated from one and the same parent language, at a time considerably before the oldest portions of their literature, which have come down to us, were committed to writing.

We are now driven to another conclusion, which urges itself upon us with increasing force the more we study the languages of which we are speaking, which is, that the ancestors of the ancient Persians, Hindus, Greeks, and Latins, not only at one time spoke the same language, but must also have formed ONE NATION Here then from a comparative study of language we are able to state an historical fact.

Another fact is also brought to light in the comparison of these languages, which is, that since the Zend has a closer affinity to the Sanscrit, than either the Latin or the Greek, the clans, whose languages afterwards assumed the forms which we now call Latin and Greek, migrated from their original seats, before the fathers of the Hindús and the ancient Persians separated. On this subject we give a passage from Professor Müller, quoted by Mr. Muir in his Sanscrit Texts, Part II. page 288:—

"Zend in its grammar and dictionary is nearer to Sanscrit than any other Indo-European language. Many Zend words can be retranslated into Sanscrit simply by changing the Zend into their corresponding forms in Sanscrit.... Where Sanscrit differs in words or grammatical peculiarities from the northern members of the Arian family, it frequently coincides with Zend. The numerals are the same in all these languages up

to 100. The name for thousand, however, (*sahasra*) is peculiar to Sanscrit, and does not occur in any of the Indo-European dialects except in Zend, where it becomes *hazanra*....These facts are full of historical meaning; and with regard to Zend and Sanscrit, they prove that these two languages continued together long after they were separated from the common Indo-European stock."

The next question then that meets us is, where are we to look for the region whence these nations orginally migrated? And the answer undoubtedly is that these primeval seats must have been out of India, and most probably to the north-west. The discussion of this question, however, we must leave for another paper.

ഇരിമ്പുപാദയുടെയും

ആവിവണ്ടിയുടെയും ആരംഭം

(സ്വയം പുറത്ത അവസാനിച്ചതിന്റെ ശേഷം.)

കഴിഞ്ഞ ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിങ്കൽ എം ഗ്ലാണ്ടിലെ കല്ക്കരി എടുക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇരിമ്പു പാദകളും വണ്ടിപ്പാദകളും സാധാരണമായി സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങി എന്നു കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ തെളിച്ചു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇങ്ങനെയുള്ള പാദകൾ കണ്ടുപിടിച്ച ഉപകാരം തെളിച്ചു തരേണ്ടതിന്നു ഒരു വണ്ടി നിറയെ കല്ക്കരിയും കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന കുതിരകളുടെ എണ്ണവും കൂടെ കൊടുത്തിരുന്നു. ഈ കുതിരകൾ ഒരു പ്രാവശ്യം വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന ഭാരത്തിന്റെ കൂടെ കുതിരകൾ തന്നെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന ഭാരവും കൂടി ചേർത്തു വണ്ടിയുടെ ഭാരം എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ ഭാരത്തിന്റെ കൂടെ കുതിരകൾ തന്നെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന വണ്ടിയുടെ ഭാരവും കൂടി ചേർത്തു വണ്ടിയുടെ ഭാരം എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വണ്ടിയുടെ ഭാരത്തിന്റെ കൂടെ കുതിരകൾ തന്നെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്ന വണ്ടികളുടെ ഭാരവും കൂടിയ വേഗതയോടെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ തക്ക ഒരു സഞ്ചാര ആവിസൂത്രം ആരും കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഒരു സഞ്ചാര സൂത്രം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നായിട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില ആദ്യ പ്രയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുൻപിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എങ്കിലും അവയിൽ ഒന്നും വളരെ കാലത്തേക്കു സാദ്ധ്യത്തിങ്കൽ വന്നില്ല. സാക്ഷാൽ സംഗല

മായ ആദ്യ ആവിവണ്ടികൾ ഫ്രഞ്ചുകാർ മെയ്ക്കുഷേറിൽ ലീസ്സിൽ വെച്ചു ഉണ്ടാക്കിയവയായിരുന്നു. അവയെ മിഡിലൂനിലെ കല്ക്കരിഖനിയിൽനിന്നു ലീസ്സിലേക്കു എത്തുന്നതായ ഏകദേശം നൽ മൈൽ അകലമുള്ള ഒരു ഇരിമ്പു പാദയിൽ ഓടിച്ചു വന്നു. അവ ആ അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രധാന വിസ്മയങ്ങളിൽ ഒന്നായി തീരുകയും എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അന്വേഷിച്ചു വന്നു കാണുകയും ചെയ്തു. ഫ്രഞ്ചുകാരാമാണ്ടിൽ എഞ്ചിനീയറായി തീർന്ന റുസ്സിയായിലെ നിക്കൊലാസ് എന്ന കീർത്തിപെട്ട പ്രൊഫസ്സർ ആവിവണ്ടികളുടെ പ്രയോഗത്തെ ഗ്രഹിച്ചു അതിശയം കൂറി. ഒരു ആവി സൂത്രം കല്ക്കരി കേററിയ മുപ്പതു വണ്ടികളെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. എന്നാൽ അതിനു ഒരു മണിക്കൂറുകൊണ്ടു ഏകദേശം മൂന്നേകാൽ മൈൽ വഴി ഓടുവാനേ വേഗമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അതു ഒരു മനുഷ്യനു നടക്കാകുന്നതിലും തുലോം സാവധാനമത്രേ. ആകയാൽ ആവിവണ്ടി വർത്തകലോകത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള പ്രകാരം മുഖ്യസ്ഥിതിയിൽ ആകുന്നതിനു മുൻപേ വളരെ വേല കഴിച്ചു നന്നാക്കുന്നതു ആവശ്യമായിരുന്നു.

നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന ഇരിമ്പുപാദകളുടെയും ആവിവണ്ടികളുടെയും കാരണഭ്രതന്റെ പേർ ജോജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസൻ എന്നത്രേ. ആയാളിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നല്ല സ്വഭാവത്രാണികൾ ഉള്ള ഒരുത്തനു തന്റെ അഭിപ്രായസ്ഥിരതകൊണ്ടു എന്തുമാത്രം ചെയ്യാമെന്നുള്ളതിനു ഒരു വിശേഷ ദൃഷ്ടാന്തം നമുക്കു കാണ്മാനുണ്ടു. ജോജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസൻ ജനിച്ചതു ഫ്രഞ്ചുകാരാമാണ്ടിൽ എംഗ്ലാണ്ടിനു വടക്കുള്ള കല്ക്കരി പ്രദേശങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ന്യൂകാസ്റ്റിലിന്നരികെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ആയിരുന്നു. അവന്റെ അപ്പൻ കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽനിന്നു വെള്ളം തേകുന്ന ആവിസൂത്രത്തിൽ ശേവുകനായ ഒരു എളിമപ്പെട്ട വേലക്കാരനായിരുന്നു. ഇവൻ പാവപ്പെട്ടവനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഇവന്റെ ആറു മക്കളും എത്രയും ചെറുപ്പത്തിൽ തുടങ്ങി അവരവരുടെ അഷ്ടിക്കു വേണ്ടി വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നു. അവരിൽ രണ്ടാമനത്രേ ജോജ്ജ്. അങ്ങിനെ ജോജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസൻ ഒരു കൊച്ചുചെറുക്കൻ എന്നുള്ള മുറെക്കു കിട്ടിയ വേല ഒരു പാപപ്പെട്ട വിധവയുടെ ശോകത്തെ സൂക്ഷിക്കയായിരുന്നു. പിന്നീടു

ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹത്തരമായ യന്ത്രവാദികളിൽ ഒരുത്തനാ
യിത്തീരുവാനിരുന്ന ഒരം ചെറുക്കനെ ഒരം വേലയിൽ
വെച്ചു ദിവസം ഒന്നിന്നു രണ്ടു പെൻസു ആയതു രണ്ടും
ചിലപ്പാനവും മൂം വീതം തടെത്തു വന്നു. പിന്നീടു അ
വനു കുറേക്കൂടെ പ്രായം ചെന്നപ്പോൾ അവൻ കുതി
രയെയും കൊണ്ടു നടന്നു ഉഴവു ചെയ്യു. അപ്പോൾ അ
വന്നു ദിവസത്തോടും നാലു പെൻസു വീതം കിടെച്ചു പി
ന്നത്തേതിൽ അവൻ ഒരു ജലസൂത്രത്തെ സൂക്ഷിക്കു
ന്നതിൽ അവന്റെ അപ്പനു സഹായിക്കുന്നതിന്നു കൂ
ടെയായി. പതിന്നാലു വയസ്സായപ്പോൾ ദിനം ഒന്നിനു
ഒരു ഷില്ലിങ്ങു ആയതു പതിന്നാലു മൂം വീതം കിട്ടി.
ഒടുക്കം അവൻ ഒരു കല്ലരിക്കുഴിയിൽ യന്ത്രികനായി
തീന്നു. അപ്പോൾ ആയിരുന്നു അവൻ യന്ത്രമുണ്ടാക്കു
വാൻ പഠിച്ചു തുടങ്ങിയതു. അപ്പോൾ തന്നെയും ജോജ്ജു
സ്റ്റീഫെൻസനു പഠിപ്പാൻ വളരെ കായ്ങ്ങളുണ്ടായി
രുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവനു വായിക്കാറാകുന്ന
തിന്നു മുൻപേ അവൻ നന്നാ മുതിർന്നുപായി. അവന്റെ
അമ്മയപ്പന്മാർ തുലോം പാവപ്പെട്ടവരായിരുന്നതുകൊ
ണ്ടും ജോജ്ജു തന്റെ അഹോവൃത്തിക്കായിട്ടു കുഞ്ഞിലേ
വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നതുകൊണ്ടും അവനെ പള്ളിക്കൂട
ത്തിൽ ഒരിക്കലും അയച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞു എങ്കിലും വിദ്യയ്ക്കു അ
വനു അത്ര വലിയ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു
തന്റെ നിദാന വേല കഴിച്ചും പെച്ചു ഒരാഴ്ചയിൽ മൂന്നു
പ്രാവശ്യം ഒരു രാപ്പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകയും വേഗ
ത്തിൽ വായിപ്പാനും എഴുതുവാനും പ്രാപ്തനായിതീരുകയും
ചെയ്തു. അവൻ തന്റെ ആയുസ്സു മുഴുവനും വലിയ സൂ
ത്രസാമർത്ഥ്യത്താലും മുടങ്ങാത്ത അദ്ധ്വാനത്താലും കീർത്തി
പെട്ടവനായിരുന്നു. അതിനു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു പിന്നത്തേ
തിൽ തന്റെ അപ്പനെപ്പോലെ യന്ത്രമുണ്ടാക്കുന്നതിനു
കേംവിപ്പെട്ടവനായി തീന്ന അവന്റെ മകനായ റോ
ബെർത്തിനെ ചെറുപ്പത്തിലേ പഠിപ്പിച്ചതു എങ്ങിനെ
യെന്നു അവന്റെ വാക്കുകൊണ്ടു നമുക്കു അറിയാം.
വളരെക്കാലം പിൻപു സ്റ്റൂക്കാസ്റ്റീലിൽനിന്നു ദാല്ലിങ്ട
നിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദ തീന്നു ആദ്യം റെയിൽവേ ഓടിക്കു
ന്ന അന്നു അവൻ പറഞ്ഞതാവിതു, എന്റെ ഒരം തൊ
ഴിലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ റോബെർത്തു ഒരു കൊച്ചനായി
രുന്നപ്പോൾ ഞാൻ പഠിതാവിൽ എത്ര കുറവുള്ളവനാ

യിരുന്നു എന്നു ഞാൻ കണ്ടു. അവന്നു ആ കുറവു വരാതിരിപ്പാനായിട്ടു അവനെ ഒരു നല്ല പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ആക്കി നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കേണമെന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഞാൻ ഒരു നിഷ്കൃതിക്കാരനായിരുന്നിട്ടും ആ കാര്യം ഞാൻ എങ്ങിനെ സാധിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു? ഞാൻ എന്റെ പകലത്തെ വേല കഴിച്ചും പൊരുതിയിൽ പോയി എന്റെ അയല്ക്കാരുടെ നാഴികമണികം നന്നാക്കി കൊടുത്തു. അങ്ങിനെ ഞാൻ എന്റെ മകനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചിലവുണ്ടാക്കി." ഇങ്ങനെ അവൻ ശുഭപ്പെടുവാനുള്ളവൻ തന്നെ സംശയമില്ല. അവൻ മിച്ചമുള്ള സമയമൊക്കെയും മുതലാക്കി. താനേതന്നെ പഠിക്കുന്നതിനുണ്ടായ' ഒരു സമയത്തെയും വ്യർത്ഥമാകയാതെ അവൻ എല്ലായ്പോഴും പുതിയ കാര്യങ്ങളെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. യന്ത്രപ്പണിയെ കുറിച്ചു എന്നതിൽ പ്രത്യേകം ആവിസൂത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠിതവം അവന്റെ മുഖ്യാനന്ദമായിരുന്നു. അവന്റെ ചെറുവീട്ടു മാതൃകകളും ആവിസൂത്രങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും വെച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു മാതിരി വിസ്മയ പീടികയായിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവന്നു നല്ല വയസ്സായപ്പോൾ അവൻ 1000 രൂപാ ശമ്പളമാകെ ഒരു കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽ സൂത്രപ്പണിക്കാരനായിട്ടു അവൻ പതിഞ്ഞു. ആ വേലയിൽ വെച്ചു ആവി സൂത്രങ്ങൾ നടത്തിക്കുന്നതിനും കേടു തീർക്കുന്നതിനുമുള്ള സമർത്ഥത്തെക്കു അവൻ കേൾവിപ്പെട്ടവനായി തീർന്നു. ഒരു സ്ഥലത്തു വെച്ചായിരുന്നു കല്ക്കരി കേറ്റുന്ന വണ്ടികളെ വലിച്ചു കൊണ്ടു പോകുവാനായിട്ടു അവൻ നല്ലപ്പോൾ ഒരു ആവിവണ്ടിയെ ഉണ്ടാക്കിയതു. അവൻ മുൻപേ തന്നെ മേൽ പറഞ്ഞ ലീഡ്സിൽ വെച്ചു ആവിവണ്ടികളെ കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവയെക്കാൾ വേഗത കൂട്ടുന്ന ഒരു യന്ത്രം ഉണ്ടാക്കേണമെന്നു അപ്പോൾ അവൻ മനസ്സിൽ കരുതി. ഒരു സാധ്യത്തിലേക്കു അവൻ നന്നാ പ്രയത്നങ്ങൾ കഴിച്ചു. ഒടുക്കം ആ വേലകൾ ശുഭമായി തീരുകയും ചെയ്തു. അവൻ പിന്നെയും ഒരു യന്ത്രം ഉണ്ടാക്കി. അതിന്നു മുൻപിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള യന്ത്രത്തെ ഒക്കെക്കാൾ അതിന്നു വിശേഷം കൂടിയിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ആ ഫാക്ടറുൽ ഏതു കല്ക്കരിക്കുഴിവകെക്കുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവൊ അവിടെ ഇന്നേവരെ അതു വേല ചെയ്യുന്നുണ്ടു എന്നു

ങ്ങൾം വ്യവസ്ഥയായി വിചാരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

എന്നാൽ ജോജ്ജ്സ്റ്റീഫെൻസ്സന്റെ ശ്രമങ്ങൾം ഇതുകൊണ്ടും നിന്നില്ല. അവൻ വഴികൾം തീരുന്നതിനെയും ആവിവണ്ടിയുടെ സാദ്ധ്യത്തെയും എങ്ങിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടു എന്നും സദാ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവന്റെ അറിവു വർദ്ധിക്കുന്തോറും അതിനെ ശോധന ചെയ്യുന്നതിന്നും അപ്പപ്പോൾ സമയവും കിട്ടി. അവൻ ഒന്നാമതുണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടികൾം പ്രയോഗിച്ചതു കില്ലിങ്ങ്വോത എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു. അവയുടെ ഫലസിദ്ധികൊണ്ടു ഹെല്ലൻ എന്ന ഒരു സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന കല്ക്കരിക്കുഴിയിൽനിന്നു കല്ക്കരി കപ്പലിൽ കേറുന്നതിന്നു വു മൈൽ ദൂരത്തോളം ഒരു ഇരിമ്പുപാദയിടുന്നതിന്നു ഇവനെ ആക്കി. ൦രം ഇരിമ്പുപാദ വകെക്കു ഓരോന്നു നൂ രൻ ഭാരം വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകത്തക്കതിൽ അഞ്ചു ആവിവണ്ടികൾം അവൻ ഉണ്ടാക്കി.

ആവിവണ്ടിയുടെ ശക്തികൾം നന്നാ പൂർണ്ണമായി പരക്കുന്നതിന്നുള്ള സമയം അപ്പോൾം അടുത്തിരിക്കയായിരുന്നു. ൦രം സമയത്തു ലിവെർപ്പൂലും മാൻഷെസ്സ്റ്ററും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടം ദിവസേന വർദ്ധിച്ചു. ഒരിടത്തുനിന്നു മറെറാരിടത്തേക്കു വസ്തുക്കൾം കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നുണ്ടായിരുന്ന തോടുകൾം ചരക്കഴിവിന്നു ശരിയിട്ട വരുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു. ലിവെർപ്പൂൽ എന്നതു അമെറിക്കായിൽനിന്നും ലോകത്തിന്റെ മറവു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും പഞ്ഞി വന്നിറങ്ങുന്ന തുറമുഖം ആകുന്നു. ആ പഞ്ഞി മാൻഷെസ്സ്റ്ററിൽ കൊണ്ടുപോയി നൂലായിട്ടും തുണിയായിട്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു നഗരത്തിൽനിന്നു മറേറാന്നിലേക്കു കൊടുത്തയക്കുന്ന പഞ്ഞിയുടെ തൂക്കസംഖ്യ ൯ വർഷത്തിനിടയിൽ ൫ കോടി റാത്തലോളം കൂടുതലുണ്ടായി. പഞ്ഞി പലപ്പോഴും ലിവെർപ്പൂലിൽ വന്നിറങ്ങിയാൽ എറിയ നാൾ അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുപോകാതെ ഇരുന്നുപോയിട്ടുണ്ടു. ഐക്യനാടുകളിൽനിന്നു അത്ലാന്തിക്കു കടന്നു എംഗ്ലാണ്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനേക്കാൾം അധികം സമയം പിടിക്കും ചരക്കുകൾം ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻഷെസ്സ്റ്ററിലേക്കു കേറി അയക്കുന്നതിന്നു. അതിനാൽ ലിവെർപ്പൂലിലും മാൻഷെസ്സ്റ്ററിലും ഉള്ള വ്യാപാരികൾക്കു പഞ്ഞി ഇതിലും നിമിഷം മാൻഷെസ്സ്റ്ററിലേക്കും അവരുടെ കയ്യിലുള്ള ചരക്കുകൾം ലിവെർപ്പൂലിലേക്കും

കടത്തുന്നതിന്നു വല്ല പുതിയ വഴിയുമുണ്ടായെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു ആഗ്രഹിച്ചു. ഒരു ഇരിമ്പുപാദയുണ്ടാക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചാറെ അതു കുറേ കാലത്തേക്കു നടന്നില്ല. അതിനിടയിൽ എംഗ്ലാണ്ടിന്റെ വടക്കു ഭാഗത്തിങ്കുന്നും സ്കോട്ലന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു ഇരിമ്പുപാദയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നുള്ള വേലയിൽ ജോജ്ജ്സ്റ്റീഫൻസൻ ഏല്പെട്ടു. ആ പാദയിൽ അവൻതന്നേ ഉണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടിയെ പ്രയോഗിച്ചു. ഇതു വഴിയാത്രക്കാക്കും സാധാരണ കച്ചവടത്തിന്നുമായിട്ടു ഉണ്ടായ ഒന്നാമത്തെ ഇരിമ്പുപാദയായിരുന്നു. ആ സമയത്തു ആവിവണ്ടി ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൩൱ മുതൽ ൪൱ മൈൽ വരെ മാത്രമേ ഓടിയുള്ളു എന്നു വരികിലും ഇതു ഒരു കീർത്തിപെട്ടതായും സഫലമായും ഉള്ള ആരംഭമായിരുന്നു. ൧൱ വണ്ടി ഓടിച്ചു തുടങ്ങിയ അന്നു ഒന്നാം ആവിവണ്ടി നൂറു വണ്ടികളെ വലിച്ചുംകൊണ്ടു ഓടി. അവയിൽ ചരക്കു കൂടാതെ ൪൱൰ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുംപുറമെ എല്ലാം കൂടെ ഏകദേശം ൯൰ ടൻ ഭാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുറെ വർഷത്തിനിടയിൽലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻഛെസ്റ്റേറിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദ പണി തുടങ്ങി. ജോജ്ജ്സ്റ്റീഫൻസനെ യന്ത്രവാദിയായിട്ടും നിശ്ചയിച്ചു. ൧൱ പാദ വെട്ടുന്നതിൽ വെച്ചു വളരെ പ്രയാസങ്ങളെ ജയിപ്പാനുണ്ടായിരുന്നു. മുഖ്യമായിട്ടു മുന്തിയ ജന്മികളുടെ വിരോധത്തെ തന്നേ അവരിൽ പലർക്കും തങ്ങളുടെ നിലം പുരയിടങ്ങളിൽകൂടെ ഇരിമ്പുപാദ ഇടുന്നതിൽ വെച്ചു കട്ടിയായ വിരോധമുണ്ടായി. അന്നുണ്ടാക്കിയ വിരോധങ്ങളിൽപലതും ഇന്നു ഭോഷ്കത്വമെന്നിരിക്കുന്നു. ഇരിമ്പുപാദയെ പറ്റി വർത്തമാന കടലാസുകളും ചെറിയ പുസ്തകങ്ങളും എഴുതിയുണ്ടാക്കി. ൧൱സൂത്രത്തിന്റെ ഇരെപ്പും ഭയങ്കര കാഴ്ചയും കൊണ്ടു പശുക്കൾ പേടികയും പിടക്കോഴികൾ മുട്ടയിടുകയും ചെയ്കയില്ല എന്നും, കുതിരകൾ വെരുണ്ട അവയുടെ പുറത്തിരിക്കുന്നവരെ കൊല്ലുമെന്നും, പുകക്കുഴലിൽ നിന്നു തീ തെറിച്ചു വീടുകൾ ദഹിച്ചുപോകുമെന്നും യന്ത്രത്തിന്നു തീ കൊടുക്കുന്നവർ വെന്തുപോകുന്നതുകൂടാതെ വണ്ടിയിൽ ഇരിക്കുന്ന വഴിയാത്രക്കാരും ഭസ്മമായിപ്പോകുമെന്നും, ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൧൰ മൈലിൽ അധികം ഓടിയാൽ അതിൽ ഇരിക്കുന്നവർ ചത്തുപോകുമെന്നും ജനങ്ങളോടു പറഞ്ഞു പിടിപ്പിച്ചു. കുതിര കെട്ടിയ

57998

വണ്ടിയെക്കാൾ ഈതു ഇരട്ടി നിമിഷം ഓടുമെന്നുള്ളതു തന്നെ ഹാസ്യമായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ജോജ്ജ് സ്റ്റീഫെൻസൻ പേടിച്ചില്ല. ഇരിമ്പുപാദയുടെ സംഗതികളെപ്പറ്റി അന്നുള്ള ആളുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മൂഢതയും അവരുടെ ഇടയിൽ പരക്കവെ ഉണ്ടായിരുന്ന ദുർന്നിശ്ചയങ്ങളും കൊണ്ടു ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻഷെസ്റ്ററിലേക്കു ഇട്ടുവന്ന പാദയുടെ നിവൃത്തിക്കു പാലിയാമെന്നു എന്ന ആലോചന സഭയുടെ അനുവാദം കിട്ടുന്നതിനു വളരെ പ്രയാസമുണ്ടായി എന്നു വരികിലും ഒടുക്കം അവർ സമ്മതിക്കയും പാദ തീരുന്നതിനും ജോജ്ജ്സ്റ്റീഫെൻസൻ ഉണ്ടാക്കിയ ആവിവണ്ടിക്കു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നു കാണിക്കുന്നതിനും ഇടവരികയും ചെയ്തു. ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നും മാൻഷെസ്റ്ററിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദ തീർന്നപ്പോൾ പ്രധാനന്മാർ കൂടി ഒരു ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു, അന്ന അ പാദയിൽ ഓടിക്കുന്നതിലേക്കു നല്ല ആവിവണ്ടി ഏതോ അതുണ്ടാക്കിയവനു ൫൦൦൦രൂപാ സമ്മാനം കൊടുക്കുന്നതെന്നവണ്ണം പറഞ്ഞുചെച്ചു. ഒരു മണിക്കൂറു കൊണ്ടു പത്തുമൈലിൽ അധികം ഓടുമെന്നതിനു അവക്കു അഭിലാഷം ഇല്ലാഞ്ഞു. ജോജ്ജ്സ്റ്റീഫെൻസൻ ഒരു ആവിവണ്ടിയുണ്ടാക്കി സമ്മാനവും വാങ്ങിച്ചു. അതു ഭാരമേറിയപ്പെട്ട വണ്ടികളെയും കൊണ്ടു നിരന്തരം ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ ൧൫ മൈൽവീതം ഓടി കൂടിയ വേഗത ഒരുമണിക്കൂറിനു ൩൦ മൈൽ അതായതു പ്രധാനികൾ നിശ്ചയിച്ചതിൽമൂന്നിരട്ടിയായിരുന്നു. എംഗ്ലാണ്ടിന്റെ പല ഭാഗത്തുനിന്നും അനേകം ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടി അതിശയം കൂറുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾക്കു അതിൽ പിന്നെ ആവിവണ്ടിയുടെ ശക്തിയിൽ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നു മുതൽ ആകുന്നു ഇരിമ്പുപാദയുണ്ടായ കാലം നാം എണ്ണി വരുന്നതു. ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നു മാൻഷെസ്റ്ററിലേക്കുള്ള പാദയിൽ ആദ്യം വണ്ടി ഓടിച്ചതു ക്രമം മാണ്ടു കന്നിമാസം ൧൫നു ആയിരുന്നു. അന്നു അവിടെ ബഹു ആളുകൾ അതു കാണുന്നതിനു വന്നു കൂടി. ഒരു മണിക്കൂറിനിടയിൽ മുപ്പതു നാല്പതു എംഗ്ലീഷു നാഴികകൾ അകലെ വണ്ടി ഓടുന്നതു കണ്ടതിൽ വെച്ചുണ്ടായ അവരുടെ വിസ്മയവും വലുതായിരുന്നു. അതിൽ പിന്നെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ വേഗത അതിലും തുലോം കൂടിപ്പോയി. ഇ

പ്പോൾ ഒരു ആവിവണ്ടി ഒരു മിന്യൂറു നേരം കൊണ്ടു ഒരു മൈൽ വഴി ഓടുന്നതു അപൂവ്കായ്മല്ല. ംരം ഇരിമ്പു പാദവകെക്കു ക്രമേ ലക്ഷം രൂപാ (ക്ര, ഫ00, 000 പൌണ്ടു) ചിലവുണ്ടായിരുന്നു അതുകൊണ്ടു കച്ചവടക്കാക്കു ആണ്ടു തോറും ഫ0 ലക്ഷം രൂപാ അതായതു ഫ്ര, 000 പൌണ്ടു ലാഭവുമുണ്ടു. സ്റ്റീഫെൻസൻ ലിവെർപ്പൂലിൽനിന്നുമാൻ ഛെസ്റ്റെറിലേക്കുള്ള ഇരിമ്പുപാദയും അതിൽ കൂടെ ഓടിക്കേണ്ടുന്നതിനു ആവിവണ്ടിയും സഫലമായ നടപ്പു സ്ഥിതിയിലാക്കിയപ്പോൾ അവൻ തന്റെ ആയുസ്സിലെ വലിയ വേല തികെച്ചു എന്നു തന്നെ പറയാം. പഠിതത്തെയും സൂക്ഷ്മത്തെയും അധ്യവസായം ചെയ്തുകൊണ്ടും, പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ സിദ്ധികളെ സൂക്ഷ്മത്തോടെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും, എതു മേൽ നിസ്സാരമെന്നു ആദ്യ ദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നിയതായ യാതൊരു സംഗതിയെയും സൂചകത്തെയും ഉപേക്ഷിച്ചുകളയാതെയും, ഒരിക്കൽ പോലും ഇളക്കിക്കളവാൻ വഹിയാത്ത സ്വബോധത്തോടും ഒരു നാളും തട്ടിച്ചുകളവാൻ വഹിയാത്ത നിശ്ചയത്തോടും കൂടെ തന്റെ മനോഭാവത്തെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ടും, തനിക്കുണ്ടായ അല്പ സഹായത്തോടും മനോധൈയ്യത്തോടും കൂടെ സകലവിധ പ്രയാസങ്ങളുടെയും വിരോധങ്ങളുടെയും മൽപാകെ ഇരിമ്പുപാദകളിലെ ആവിവണ്ടി നിബന്ധനത്തെ ഉറെപ്പാക്കി. ംരം കായ്മ്നിവൃത്തിച്ചതിൽ വെച്ചു മേസ്സർ സ്റ്റീഫെൻസൻ ലോകത്തിന്റെ പ്രശിഷ്ട വഡ്നെക്കു വേണ്ടി തന്റെ പ്രായത്തിൽ യാതൊരുത്തനെക്കിലും ചെയ്യിട്ടുള്ളതിനെക്കാം അധികം ചെയ്യു എന്നു നിശ്ചയം പറെയുന്നതിൽ മേൽ പറെഞ്ഞ കായ്ങ്ങൾ അധിക പ്രസംഗം അല്ലായിരിക്കെണ്ടം. മനുഷ്യരുടെ ഉപകാരത്തിന്നു ഉതകുന്നതായിട്ടു അച്ചടി സൂത്രം കണ്ടുപിടിച്ചതൊഴികെ മറെറാരു സൂത്രവും ഇരിമ്പുപാദയാവിവണ്ടികളോടു തുല്യമായിട്ടു പറവാൻ ഇല്ല. പണ്ടത്തെ കാലങ്ങളിൽ ഒരു പാലം പണിയിക്കുന്നവനെയും നഗരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും തമ്മിൽ പരസ്പര സംസ്ഗ്രത്തിന്നു ഇടയാകുവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കുന്നവനെയും ഒരു പരോപകാരി എന്നു വിചാരിച്ചു വന്നു. ജാതിയോടു ജാതിയെ യോജിപ്പിക്കയും ലോകത്തിന്റെ അറുതികളെ ഇപ്പോൾ ഞടുതിയിൽ ഒന്നിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതായ ആവിവണ്ടി ഇരിമ്പു

പാദ നിബന്ധനത്തെ കണ്ടു പിടിച്ച ഇവൻ തന്റെ സമസൃഷ്ടികളായ മനുഷ്യക്ക് എത്ര മഹാ വലിയ ഒരു ചരോപകാരിയായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു ?

വേദ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു

ഒരു സംവാദം.

(൪൯ാം പുറത്തു നിറുത്തിയ ശേഷം.)

കുറയ ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു സാംഖ്യദർശനത്തെ അനുസരിച്ചവരിൽ ചില പണ്ഡിതന്മാർ ആ ദർശനക്കാരുടെ ശാസ്ത്രത്തെ നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിച്ചവനായ ഗുരുദാസപണ്ഡിതരുടെ വീട്ടിൽ തങ്ങളുടെ എംഗ്ലീഷു സ്നേഹിതനുമായിട്ടു പറഞ്ഞു ബോധിച്ചിരുന്നപ്രകാരം ഒരുമിച്ചു കൂടിയപ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ വന്നിരുന്നും കൊണ്ടു സാമ്യു പറഞ്ഞതാവിതു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഈശ്വരൻ ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു സാംഖ്യകാരികയിൽ കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങളെക്കൂടാതെ കപിലൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ സൂത്രങ്ങളെയും ഈരംയിട ഞാൻ വായിച്ചു മനസ്സിൽ തുക്കി. ഇപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ നല്ലതായിട്ടു വളരസ്സംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല ഇക്കാലത്തിലേ മഹാവിദ്വാന്മാരുതന്നെയും സമ്മതിക്കുന്ന അനേകം ഒന്നാമത്തെ പ്രമാണങ്ങൾക്കായിട്ടു അവ മുറപോലെ വാദിക്കുന്നുമുണ്ടു. എന്നാൽ നാം ഈരം വ്യവഹരിപ്പാൻ പോകുന്ന കാര്യത്തെപ്പററി അവയിൽക്കാണുന്ന യുക്തികൾ ശരിയേ ഊനമുള്ളവയായിരിക്കുന്നു. തങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമായിരുന്നാൽ അതിനെക്കുറിച്ചു തങ്ങളുമായിട്ടു സംസാരിപ്പാൻ ഇനിക്കു അപേക്ഷയുണ്ടു. ഈരം സംഗതിയെ യോഗത്തിൽ വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ കപിലൻ പ്രത്യേകമായി വ്യവഹരിക്കുന്നില്ല എന്നു ആദ്യമേ തന്നെ മനസ്സിൽക്കരുതുവാനുള്ളതാകുന്നു. അവൻ അതിനെക്കുറിച്ചു മറു വ്യവഹാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും വേറുവിട്ടു സംഗതിവശാലുമേ പറയുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഇത്ര മുഖ്യമായ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അങ്ങനെ വഴി മദ്ധ്യേ എന്ന പോ

ലെ വ്യവഹരിച്ചാൽപ്പോരാ. ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടോ യിരുന്നാൽ അവനെക്കുറിച്ചു സത്യമായുള്ള അറിവു എ ല്ലാവന്നും എത്രയും ആവശ്യമായിരിക്കെന്നേം. ദൈവം മനുഷ്യർക്കു ജീവകർത്താവും സകല നല്ല വസ്തുക്കളുടെയും ദാതാവുമാകയാൽ കപിലൻ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു അ ത്ര ചുരുക്കമായിട്ടും സാരമില്ലാത്തവണ്ണവും പറെയുന്നതു നോക്കുമ്പോൾ ംരം ഉപദേശത്തിന്റെയും അതിലേക്കാ യ്മാകുന്ന മഹാത്മാവിന്റെയും വലിപ്പത്തെക്കുറിച്ചു ത ക്കതായുള്ള വിചാരം അവന്നു ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെ ളിവു തന്നേ. ഉപലംഭത്തെക്കുറിച്ചു അവൻ പറെഞ്ഞി ട്ടുള്ള ലക്ഷണം ംരംശ്വരൻ എന്നുള്ള മൂർത്തിയോടു ചേരു മോ എന്നു ശോധന ചെയ്യുന്നതിൽ ദൈവം ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധമല്ലെന്നു അറെപ്പുകൂടാതെ അവൻ പറെയുന്നു.

ഗുരുദാസൻ. ഉള്ളതുതന്നേ. എന്നാൽ ദൈവം ഇല്ലെ ന്നു അവൻ വെറും വാക്കായിട്ടല്ല, അതിനെ സാധി പ്പാൻ ചില യുക്തികളെയും കൂടെപ്പറെയുന്നുണ്ടു. അവ യിൽ മുഖ്യമായതു "സ്വതന്ത്രരിൽ എങ്കിലും ബദ്ധന്മാ രിൽ എങ്കിലും ദൈവം രണ്ടും തുകത്തില്ല. ഏതുവിധ മായാലും അവൻ അശക്തൻ തുകയുള്ളൂ."

കപിലന്റെ താല്പര്യം പതഞ്ജലി വിവരിക്കുന്ന പ്രകാ രം, പ്രകൃതിയോടു സംബന്ധിക്കയാൽ ആത്മാവിന്നു വരുന്ന അജ്ഞാനം പിണെക്കു അഹങ്കാരം ആഗ്രഹം എ ന്നിങ്ങനെയുള്ളവയിൽനിന്നു ദൈവം രഹിതനായിരു ന്നാൽ അവന്നു സൃഷ്ടിപ്പാൻ അപേക്ഷ വരികയില്ല. എന്നാൽ അവൻ പ്രകൃതിയോടു ചേർന്നു അതിനാൽ ബ ന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാൽ മേല്പറെഞ്ഞ അപേക്ഷകളാലും കു റകളാലും ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതാകകൊണ്ടു അവന്നു സൃ ഷ്ടിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഏതു വിധമായാലും വല്ലതും സം ഭവിപ്പിപ്പാൻ അവൻ അശക്തനാകയുള്ളൂ. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ ഒരു പരപ്പൊരുൾ ഉള്ളതല്ല.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. കപിലന്റെ ംരം യുക്തി തീരെ ദു ർബ്ബലം എന്നു എന്റെ പക്ഷം. എന്തെന്നാൽ ഒന്നാവതു മനുഷ്യർ ദേവകൾ മുതലായവക്കുള്ള രാഗാദികളോടു കൂടി യ ഒരു മൂർത്തിക്കു ഒന്നും സാധിപ്പാൻ വശമാകയില്ലെന്നു അവന്റെ യുക്തിയിൽ അന്തർഭവമായിരിക്കുന്ന ഉപന്യാ സം അസത്യമാകുന്നു. കുലാലൻ തന്തുവായൻ മുതലായ വേലക്കാർ രാഗാദികളോടു കൂടിയ മനുഷ്യർ തന്നേ എ

ങ്കിലും അവർ ഓരോ തൊഴിലുകളിൽ ഏല്പിച്ച പുതിയ വസ്തുക്കളെ ച്ചമെക്കുന്നുണ്ടു. ദൈവവും രാഗാദികളുള്ളവൻ എന്നിരുന്നാലും അവന്റെ വലിയ ശക്തിക്കു തക്കവണ്ണം വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുതുമാതിരി വസ്തുക്കളെ അവനുണ്ടാക്കാം എന്നതിന്നു പിന്നെ എന്തു വിരോധം. പിന്നെയും ഈശ്വരൻ ഒന്നുകിൽ നിർഗ്ഗുണൻ അല്ലെങ്കിൽ ദുർഗ്ഗുണൻ ആയിരിക്കേണം എന്നു വാദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ സല്ഗുണനായിരിക്കാമെല്ലോ. അവൻ സകലത്തിന്റെയും കർത്താവാകയാൽ സകലത്തിലും വിശിഷ്ടനും എല്ലാറ്റിനെക്കാളും ശേഷ്ഠനുമാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു കപിലന്റെ ഈശ്വരയുക്തികേവലം അസാധുതന്നെ. ഇതിനെ സാംഖ്യദർശനക്കാർ ഒക്കെയും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ഗുരുദാസൻ. സാംഖ്യത്തിൽ ഒരു ശാഖയായി നിരീശ്വരസാംഖ്യം എന്നു പേരായി പതഞ്ജലിയാൽ ഉപദിഷ്ടമായ യോഗം ഈശ്വരസംഗതിയിൽ കപിലന്റെ മതത്തോടു തീരെ ഭിന്നിക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഈശ്വരവ്യവഹാരത്തെപ്പറ്റി പതഞ്ജലി എന്തു ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ദയയോടു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചാലും.

ഗുരുദാസൻ. സമാധി പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു ഈശ്വരഭക്തി ഒരു വഴിയാകുന്നു എന്നു കാണിച്ചും വെച്ചു പിന്നത്തെ സൂത്രത്തിൽ ആ മഹാചാര്യൻ ഈശ്വരലക്ഷണങ്ങളെ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു. "ദൈവം ദുഃഖങ്ങളും ആകട്ടെ പ്രവൃത്തികളും ആകട്ടെ പാപപുണ്യങ്ങളും ആകട്ടെ പറ്റാത്ത ഒരു വിശേഷ ആത്മാവാകുന്നു." അവൻ ദൈവത്തെ ആത്മാക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു എന്നു ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മറുസാമാന്യ ആത്മാക്കളെപ്പോലെ അല്ല അവൻ ദൈവത്തെ വിചാരിച്ചതു എന്നു അവനെ അവൻ ഒരു വിശേഷ ആത്മാവു എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം. ഈശ്വരൻ ദുർഗ്ഗുണൻ എങ്കിലും നിർഗ്ഗുണൻ എങ്കിലും ആയിരിക്കേണം എന്നു കപിലൻ വാദിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചു അവൻ പറയുന്നതാവിതു, ദൈവം മറ്റെല്ലാ ആത്മാക്കളിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ പ്രകൃതിയോടുള്ള സംബന്ധത്താൽ അവയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന രാഗാദി

കൾ ഒന്നും അവനോട് പറവാനില്ല എങ്കിലും അവൻ തന്റെ ഹിതത്തിൻപ്രകാരം സകലവും നടത്തുവാൻ ശക്തൻ ആകുന്നു അവന്റെ ജ്ഞാനത്തിന്നു തുല്യൻ തന്നെ അല്ലാതെ വേറിട്ട് അറിയിപ്പാൻ ഇല്ലാത്തവണ്ണം അത്ര അറിവുറ്റവനാകയാൽ അവൻ സർവ്വജ്ഞൻ ആകുന്നു. അവൻ ഇപ്രകാരം ജ്ഞാനമുള്ളവനും അനാദിയായി ദേവകളിലും മുൻപേ ഉള്ളവനാകകൊണ്ടും സർവ്വം ജ്ഞാനം രക്ഷിക്കുന്നവനായിരിക്കുന്നു. കപിലന്റെ വാദത്തിന്നു പതഞ്ജലി പറയുന്ന ഉത്തരം ഇതാകുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. ഈ യുക്തി നല്ലതു തന്നെ. നമുക്കു മേലാധിരിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ നല്ല ന്യായമുണ്ടു. മനുഷ്യർ ഒക്കയും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമായി ഈശ്വരൻ ഇല്ലെന്നു സാധിപ്പാൻ കപിലൻ കൊണ്ടുവരുന്ന യുക്തി അസാധുവാകുന്നു എന്നു ഈ വ്യവഹാരംതെളിവാക്കുന്നു. അതുകയാൽ യോഗികളുടെ ഈ യുപദേശം ഉത്തമം എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതു തന്നെ. ഹിന്ദുവിജ്ഞാനികളിൽ ഈ സത്യത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ അവർ മാത്രമല്ല: നൈയായികന്മാരും അതിനായിട്ടു വാദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു. ദൈവവൃത്തിയെയും ലക്ഷണങ്ങളെയും കുറിച്ചു യോഗത്തിലേക്കാൾ കുറെക്കൂടെത്തെളിവായി അവർ വിസ്തരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തെ ജ്ഞാനം എന്നൊരു ഗുണമായിട്ടല്ല ജ്ഞാനം ചൈതന്യം അപേക്ഷ എന്ന ഗുണങ്ങൾക്കു ഉടയതായിരിക്കുന്ന ഒരു ഗുണിയായിട്ടത്രേ അവർ വിചാരിക്കുന്നതു. അവൻ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ആത്മാക്കളിൽനിന്നും കേവലം ഇതരൻ എന്നും മൂലദ്രവ്യാണുക്കളെ വികസിപ്പിച്ചു അവയെ ആത്മാക്കളോടു സംയോഗിപ്പിക്കയോർ അവൻ തന്നെ അഖിലാണ്ഡത്തെ ആകൃതിപ്പെടുത്തി എന്നും അവർ പറയുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു കപിലന്റെ വ്യവഹാരം ദുർബ്ബലം എന്നു കാണിപ്പാൻ ഞാൻ ഇപ്പറയുന്ന യുക്തികൾ അന്യശാസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കുന്ന പരദേശകാർ കൊണ്ടുവരുന്ന വകയിൽ ഉള്ളതല്ല. അവരുടെതു പോലെ പൌരാണവും വിശ്രുതവുമായിരിക്കുന്ന മറ്റു ദർശനങ്ങളിൽച്ചേർന്ന വിജ്ഞാനികൾക്കും അവന്റെ സ്വന്ത ദർശനത്തിലേ ഒരു ശാഖക്കാർക്കു തന്നേയും മുൻപിനാലേ തോന്നീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ അദൃശ്യ

മായ ജീവാത്മാക്കൾ ഉണ്ടെന്നു അവൻ സമ്മതിക്കുന്നു വെല്ലോ. അതിനുള്ള ന്യായങ്ങളാലേ തന്നേ പരമാത്മാവുണ്ടെന്നും സാധിക്കാകുന്നതാകയാൽ അവയുണ്ടെന്നു അവൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു പറഞ്ഞു കേട്ടാൽക്കൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. അവൻ വ്യവഹരിക്കുന്നതാവിതു. പ്രകൃതിയുടെ ഗുണങ്ങൾ സംയോജിക്കുന്നതു തനതു വകെക്കല്ല മറെറാരുത്തന്നായിട്ടു ആയിരിക്കേണം. കട്ടിൽ മെത്ത മുതലായവ തങ്ങൾക്കായിട്ടു തനിച്ചല്ല വേറിട്ടു ആളുകളുടെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടും ആകുന്നു. ശരീരത്തിലേ ഓരോ അവയവങ്ങൾ ഓരോ സാദ്ധ്യത്തിന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതാകയാൽ ആ സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടം തന്നേ. എന്നതുകൊണ്ടു അവെക്കു നിമിത്തകാരണമായിട്ടു ഒരു മൂർത്തി വേണം. അതു തന്നേ ആത്മാവു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. നല്ലതു. ആത്മാക്കൾക്കു മേലായി ഒരു പരമ മൂർത്തിയുണ്ടെന്നു ഒരു വ്യവഹാരംകൊണ്ടു തന്നേ സാധിക്കാമെല്ലോ. ഓരോ ശരീരങ്ങൾ ഓരോ ആത്മാക്കളുടെ വാസസ്ഥലമായിരിപ്പാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അവയുടെ വിഷയങ്ങളും ബാഹ്യലോകത്തിൽനിന്നു ആത്മാവിങ്കലേക്കു അറിവു എത്തിക്കുന്നതിന്നു നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആ സാദ്ധ്യത്തിന്നു അവ പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ലോകവും അങ്ങനെ തന്നേയാകുന്നു. അതിലേ വിസ്തീർണ്ണമായ സമുദ്രങ്ങളും ഉന്നതമായ പർവ്വതങ്ങളും ഫലവത്തായ കൃഷിനിലങ്ങളും ജലമോഴുകുന്ന നദികളും ലോഹാദികൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഖനികളും അറുതിയില്ലാത്ത കാനനങ്ങളും ഇവയെല്ലാം മനുഷ്യരുടെ ജീവനെപ്പാലിക്ക അവരുടെ അനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്ക അവരുടെ മനസ്സിന്നു പ്രയത്നത്തിന്നു വകയുണ്ടാക്കുക ഇത്യാദി അസംഖ്യം വഴിയിൽ ശരീരത്തിന്നും ആത്മാവിന്നും സുഖം വരുത്തുന്നതിനാൽ അവ മനുഷ്യർക്കു എത്രയും ഉപകാരമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഗ്യത്തിന്നുള്ള ഇത്ര വളരെ വിഭവങ്ങളോടും കൂടെ സർവ്വാത്മാക്കളും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ആർക്കു വേണ്ടി. അവർ സുഖമനുഭവിക്കുമ്പോൾ ആ സുഖത്തിൽ പങ്കുകാരൻ ആരു. ഒരു ലോകത്തിന്റെ മാത്രമല്ല സർവ്വലോകങ്ങളുടെയും പ്രധാ

ന നിമിത്തകാരണൻ ആരു. അവയിൽ ആസകലവും ആരുടെ തേജസ്സാകുന്നു വിളങ്ങുന്നതു- സകല നന്മകളുടെയും കാരണഭൂതനായിട്ടു സകല മനുഷ്യരും അവന്റെ അടുക്കലേക്കു അല്ലയോ നോക്കുന്നതും അവെക്കായിട്ടും അവനിൽ അല്ലയോ ആശ്രയിക്കുന്നതും അവനിമിത്തം അവനെയല്ലയോ സ്തുതിക്കുന്നതും. എന്നെന്നാൽ സകല ദേശക്കാരും ഭാഷക്കാരും ഒരാളിനെ തങ്ങളുടെ സ്രഷ്ടാവും പരിപാലകനും എന്നു വെച്ചു ഒരൈവമാക്കി വന്ദിക്കുന്നുണ്ടു. ദൈവ തേജസ്സു സകല വസ്തുക്കളിലും വിളങ്ങുന്നതിനാൽ സകലതെയും ഉണ്ടാക്കിയതു അവൻ തന്നേ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. അവൻ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളെയും ജീവജാലങ്ങളെയും ജീവജന്തുക്കളെയും ജീവാത്മാക്കൾക്കായിട്ടു ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു പോലെ ജീവാത്മാക്കളെ പരമാത്മാവായ തനിക്കായിട്ടു തന്നേ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. അവൻ അവരുടെ സൌഭാഗ്യത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന ഉപകരണങ്ങളെ സമൃദ്ധിയായി കരുതിയിരിക്കയാൽ അവൻ അതിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു തെളിവാകുന്നു. തട്ടാൻ ആഭരണങ്ങളെ കുഞ്ഞിനു ധരിപ്പാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അവയെ ധരിക്കുന്നതിൽ കുഞ്ഞിനുണ്ടാകുന്ന പ്രസാദത്തിൽ പിതാവു സന്തോഷിക്കുന്നു. മഹാ ദൈവവും തന്റെ സചേതനസൃഷ്ടികളുടെ സൌഭാഗ്യത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. അതിനു വേണ്ടുന്നതൊക്കയും അവൻ തന്നേ അവർക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുമിരിക്കുന്നു. അതുകയാൽ കപിലൻ ജീവാത്മാക്കളുടെ വൃത്തിക്കായിട്ടു വ്യവഹരിക്കുന്നതുപോലെ പരമാത്മാവായ ദൈവത്തിന്റെ വൃത്തിക്കായിട്ടും മഹിമെക്കായിട്ടും വാദിപ്പാനുള്ളതായിരുന്നു.

ഗുരുദാസൻ. ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെത്തള്ളുന്നവർ വിദ്വാന്മാരിൽ ചുരുക്കം പേരേ കാണൂ. കപിലമുനി ദൈവം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നില്ല. ഉണ്ടെന്നു ലക്ഷണസിദ്ധമായിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതേയുള്ളൂ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പണ്ഡിതരേ ഇന്ത്യയിൽ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിലേ വിദ്വാന്മാർ സാംഖ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കുന്നുണ്ടു. എങ്കിലും അവരിൽ സാക്ഷാൽ നാസ്തികന്മാർ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ എത്രയും ദുർല്ലഭം എന്നും നല്ല ഹിന്ദുക്കൾക്കു യോഗ്യമായിരിക്കുന്നതിൻവണ്ണം നിങ്ങൾ എല്ലാ

വരും പരാപരനിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരാകുന്നു എന്നും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കപിലന്റെ വാദത്തെക്കുറിച്ചു തങ്ങൾ പറയുന്ന സമാധാനം അത്ര ശരിയായി എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. ഈശ്വരവൃത്തി സിദ്ധമായിട്ടില്ലെന്നു അവൻ യുക്തിക്കായിട്ടു മാത്രം പറയുന്നതല്ല അവന്റെ ബോധവും അങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ടു. പ്രപഞ്ചസംഭവത്തിന്നും മാഗ്രത്തിന്നും ഈശ്വരവൃത്തി അനാവശ്യം എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പക്ഷം. പണ്ടു അവന്റെ കാലത്തും അതു കഴിഞ്ഞിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നവർ അവന്റെ മതങ്ങളെ തെറ്റെന്നല്ലോ എണ്ണിയതു. അവർ ഈ ദർശനത്തെ നിരീശ്വരം എന്നും പേരുവിളിക്കയും ചെയ്തു. അതു കാരണത്താൽ അവന്റെ ശിഷ്യന്മാരുമായിട്ടു അവക്കു വളരെത്തക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. യോഗികളും വേദാന്തികളും അവന്റെ ഈ ദുർമ്മതത്തിന്നു വിരോധമായിട്ടു പ്രത്യേകം വാദിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ തോല്പിച്ചിരുന്നു. ഭഗവദ്ഗീത മുതലായവയിൽ അവന്റെ പ്രമാണങ്ങളിൽ ചിലതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നു അവർ സ്പഷ്ടമായി സമ്മതിക്കുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല ബൌദ്ധന്മാർ കപിലന്റെ ഈ ദുർവ്വിചാരത്തെ കൈക്കൊണ്ടതുകാരണത്താൽ അവരെ നിങ്ങൾ തെറുകാർ എന്നു എണ്ണുന്നു. അവർ ദൈവത്തെ മാത്രമല്ല ബ്രഹ്മാവിനെയും വേദത്തെയും കൂടെത്തള്ളിയ കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു. ഇതെല്ലാം നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ തെറ്റു സാരസംഗതിയിൽ ആകുന്നു എന്നു തെളിവായിക്കാണാമെന്നല്ലോ. ആകയാൽ അവനെ ഒരു നല്ല ഉപദേഷ്ടാവായിട്ടു എങ്കിലും പിണെക്കാത്ത വഴികാട്ടിയായിട്ടു എങ്കിലും സ്വീകരിച്ചു കൂടാ എന്നു പറഞ്ഞു കഴിയുവാനില്ല.

എന്നാൽ കപിലന്റെ ദുഷ്കൃതികളെ വിട്ടു വെച്ചു ഈ സാരസംഗതിയെ നമുക്കായിട്ടു തന്നെ ഒന്നു ശോധന ചെയ്തു നോക്കാം. ഇന്ദ്രിയശക്തിപ്പാലെ യുക്തിയിലും ചിലയാളുകൾ ദൈവം ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഉണ്ടെന്നു സാധിപ്പാനുള്ള ന്യായങ്ങൾ വളരെയാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു രണ്ടിനെ നമുക്കു ചൂതുകത്തിൽ ശോധന കഴിക്കാം. ഹേതുതത്വത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെ നാം കുറയ ദിവസം മുൻപെ വിസ്തരിച്ചുവല്ലോ.

അതിൽനിന്നു ഒരു യുക്തിയുള്ളതു തന്നേ അതു വിചാരിച്ചു നോക്കാം. ആ പ്രമാണങ്ങളെ ഇവിടെ ഒന്നു ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. ഏതു കാര്യത്തിന്നും ഒരു കാരണം വേണം. അതു തക്കതുമായിരിക്കേണം. ഇതു സംഗതികളിൽ സകല വിജ്ഞാനികളും മിക്കവാറും യോജിക്കുന്നു.

എഡ്വീഷുകാരൻ. കാര്യങ്ങളെ സംഭവിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങളെക്കൂടെ ഭയത്തോടു പറഞ്ഞാലും.

ഗുരുദാസൻ. മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ സാധാരണമായിട്ടു പറയുന്നതിൽ മൂന്നു വകയെ നാം വിവരപ്പെടുത്തിയെല്ലോ. അവ ഉപാദാനകാരണവും കരണകാരണവും കർത്തൃകാരണവും തന്നേ. എന്നാൽ രണ്ടു കാരണങ്ങൾ ഏതു കാര്യത്തിന്നും ആവശ്യമാകുന്നു. കാര്യത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്ന കാരകമായ കർത്തൃകാരണവും കാര്യ സാദ്ധ്യത്തിന്നു സാധനമായിത്തീരുന്ന ഉപാദാനകാരണവും തന്നേ.

എഡ്വീഷുകാരൻ. കൊള്ളാം നാം വസിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നോക്കേണം. അതു മലകളും താഴ്വരകളുംകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. കാനനങ്ങളും വൃക്ഷങ്ങളുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എവിടെപ്പോയാലും അരുവികളും നദികളും കാണാം. മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും എല്ലാടത്തും ഉണ്ടു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ ആകുന്നു. അവയെ മുൻപിട്ടിരുന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നു മുളച്ചുമിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വൃക്ഷാദികൾ മുൻപു കിളുത്തു വളർന്നവയിൽനിന്നു ഉണ്ടായിവന്നവയാകുന്നു. ഇതുപോലെ മുറയ്ക്കു മനുഷ്യർ കഴിഞ്ഞ തലമുറയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരുടെ മക്കളാകുന്നു. നാം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒക്കയും ഇന്നിന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നു ഉണ്ടായി എന്നു നമുക്കു പറയാം. ആ കാരണങ്ങളോ അവയെ മുൻപിട്ടിരുന്ന കാരണങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവയായിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മേല്ക്കുമേൽ കേറിക്കേറി പോയാൽ ഒരു ആരംഭത്തിങ്കൽ ചെന്നു നില്ക്കേണം. ഇതു വ്യവഹാരം ന്യായവിഹിതം എന്നു എല്ലാ ദർശനക്കാരും സമ്മതിക്കുന്നില്ലയോ.

ഗുരുദാസൻ. ഉണ്ടു നിശ്ചയം തന്നേ. ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള സകല വസ്തുക്കൾക്കും സർവ്വത്തിന്റെയും ആദ്യ കാരണമായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ എല്ലാ ദർശനക്കാരും മൂലമാക്കുന്നു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. പ്രപഞ്ചത്തിൽക്കാണുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ ഒക്കെയും മൂല ഭൂതങ്ങൾ വിവിധമായി യോജിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വയാകുന്നു സത്യം തന്നെ എന്നു വരികിലും അവ ഓരോ സ്വരൂപങ്ങളായിത്തീരുന്നതു എങ്ങനെ.

നൈയ്യായികൻ. സംശയം കൂടാതെ കർത്തൃകാരണമായിരിക്കുന്ന ഒരുത്തനാൽ വേണം. എന്തെന്നാൽ കർത്തൃകാരണം കൂടാതെ ഉപാദാന കാരണങ്ങൾക്കു തന്നേ ഒന്നിപ്പാൻ വഹിയാ. കുശവനെക്കൂടാതെ ചക്രവും കളിമണ്ണുംകൊണ്ടു മാത്രം കലമുണ്ടാകുന്നില്ലെല്ലോ.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അപ്രകാരം തന്നേ ഓരോ ലോകം ഉണ്ടായതിൽ മുഖ്യകാരണമായിട്ടു ഒരു കർത്താവു അവശ്യമാകുന്നു. പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ശക്തിയും എന്തു പ്രവൃത്തിക്കണം എന്നു തിരിച്ചറിവാൻ ബുദ്ധിയുമുള്ള ഒരു ക്രിയാകർത്താവിനെക്കൂടാതെ വിഷയങ്ങൾ തന്നെ ഒന്നിച്ചു സ്വരൂപങ്ങളാകുന്നതു എങ്ങനെ. ഒന്നിച്ചു ചേരേണം എങ്കിൽ അവതമ്മിൽ അടുത്തുവരേണം. താനേ ഇളകുവാൻ അവെക്കും കഴികയില്ലെല്ലോ. അങ്ങനെയിളകുന്നു എങ്കിൽ അയിളക്കം ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു ഉണ്ടാകേണം എന്നാൽ ഇല്ലാതതിരിനിന്നു ഉളേളതു വരികയില്ലെല്ലോ. ഒരു കർത്താവിനേ ഇളക്കവും ക്രിയയും ഉരുവിപ്പിപ്പാൻ കഴിയു. അങ്ങനെയുള്ള ആകട്ടെ ആന്തരങ്ങൾക്കു പാത്രമാകത്തുമുള്ളു. എന്നതുകൊണ്ടു ഓരോ വലിയ അഖിലാണ്ഡത്തിൽ വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ആദ്യം കായ്ങ്ങളെ ഉളവാകുന്നതിനു ഒരു ക്രിയാകർത്താവു കേവലം അവശ്യമായിരിക്കുന്നു. മൈവം വേണ്ടും പ്രകാരേണ പ്രവൃത്തിപ്പാൻ ശക്തിയും ഫലങ്ങളെ നിശ്ചയിപ്പാൻ ജ്ഞാനവും ഉള്ള ക്രിയാകർത്താവാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്ന യുക്തിപ്രമാണങ്ങളാൽത്തന്നെ അധികാരണനായിട്ടു മൈവം ഓരാളുണ്ടെന്നു ലക്ഷ്യനിശ്ചയമായിത്തീരുന്നു എന്നു എന്റെ പക്ഷം. വിഷയങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു വരുത്തുന്നതിനു കപിലൻ പറയുന്ന വഴിയെ നാം വിചാരിച്ചു നോക്കുന്നു എങ്കിൽ ഇക്കാര്യം ഒന്നു കൂടെത്തെളിവാകും. മൂലകാരണങ്ങളായിട്ടു അവൻ എണ്ണുന്നതു ഏതെല്ലാം എന്നു പണ്ഡിതർ തന്നേ പറഞ്ഞാലും.

ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു.

ഭ്രമിക്കുത്തല്ല പരന്നാകുന്നു എന്നു പഴഞ്ചൊല്ലായിരിക്കുമ്പോൾ അതു ഒരു നാരെങ്ങാ പോലെയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുപറയുന്നതു കാഴ്ചക്കുവിരോധമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല പരസമ്മതത്തോടും ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നു ഒട്ടു പേർ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ താല്പര്യം ഭ്രമിയുരുണ്ടോ നിരന്നോ എന്നു അതിന്റെ രൂപത്തെ വിവരിപ്പാനല്ല കൂത്തു സ്ഥലച്ചുരുക്കമായിരിക്കാതെ പരന്നു വിസ്താരമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിപ്പാനാകുന്നു. ആ വാക്കിനെ പ്രയോഗിച്ചു വരുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നേ ഇതു തെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ ഭ്രമിനാരെങ്ങാ പോലെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു അതിന്റെ ദൃഢത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിന്നല്ല അതിന്റെ ആകൃതിയെ മനസ്സിലാക്കുവാനാകയാൽ അതു മേൽപ്പറഞ്ഞ പഴഞ്ചൊല്ലിനോടു സാക്ഷാൽ വിപരീതമായിരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ അതു കണ്ടനുഭവത്തിന്നു വിരോധം എന്നു പറയുന്നതും കായ്മ മറിച്ചു എന്നു സാധിക്കുന്നതിന്നു ഒരു പ്രബലമായ ന്യായം ആകത്തില്ല. ഭ്രമിയിൽ നമ്മുടെ കാഴ്ചക്കു വലിയതായിരിക്കുന്ന കുന്നുകളും കുഴികളും ഉണ്ടെല്ലോ. എങ്കിലും അവയെ ഒരു വിസ്തീർണ്ണമായ ലോകത്തോടു ആകപ്പാടേ കൂട്ടിനോക്കുമ്പോൾ അവ നിസ്സാരമായിതീരുകയാൽ അവ നിമിത്തം ഭ്രമി പരന്നല്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടായ്കയല്ലോ. അപ്രകാരം തന്നെ ഭ്രമിയിൽ നമ്മുടെ നോട്ടത്തിന്നു എത്തുപടുന്ന ഭാഗങ്ങളും ഒപ്പനിരപ്പായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അതു ആകപ്പാടേയുരുണ്ടല്ലെന്നു സാധിപ്പാൻ വകയില്ല. ഒരു വലുതായ വളവുരേഖയെച്ചെറിയ അംശങ്ങളായിട്ടു പിരിച്ചു ഓരോന്നിനെ തനിച്ചു നോക്കിയാൽ നേർരേഖകളായിട്ടു തന്നേ കാണപ്പെടും. ആവിവണ്ടി ഓടുന്നതിനുള്ള പാത കുത്തവളവുള്ളതായിരുന്നാൽ കായ്ത്തിനു കൊള്ളുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു വഴിക്കു തിരിവു വേണ്ടി വരുമ്പോൾ ക്രമത്തിനു പാതയെ വളച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പാതയെ ആകെ നോക്കുമ്പോൾ തിരിവുകാണാമെങ്കിലും എവിടമെങ്കിലും കുറേയിടം മുറിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ തീരെ വളവില്ലാത്ത പ്ര

കാരം കാണപ്പെടുന്നു. വൃത്താകൃതിയായിരിക്കുന്ന ഒരു തേങ്ങാച്ചിരട്ട എത്രയും ചെറുതു എങ്കിലും അതിനെ തൂലോം കൊച്ചുകൊച്ചു ഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടു മുറിച്ചാൽ ആ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ വളവു തീരെക്കാണ്മാനില്ലാതെ വരുന്നതാകയാൽ അവയെ ഒരൊപ്പുനിരപ്പുള്ള വസ്തുവിന്റെ മുറികൾ എന്നു ഓർത്തുപോകാം. ചെറുതായിവരെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില ഭൂപടങ്ങളിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമായിരുണ്ടു അർദ്ധഗോളമുള്ളതിനു ചുറ്റും കാണുന്നവൃത്തരേഖകളിൽ ഓരോന്നിനെ അക്ഷാംശങ്ങൾ എന്നു പേരായി നൂറു അംശങ്ങളായിട്ടു വിഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയിൽ എവിടെ എങ്കിലും ഈ അംശങ്ങളിൽ അധികം വരാതെ വേറുപടത്തിനോക്കിയാൽ ആയംശങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ രേഖ നല്ല ചൊവ്വൊത്തതായിതോന്നും. എന്നാൽ ഭ്രമിയിൽ ഒരക്ഷാംശത്തിനു ഏം കൂവീടുവരെയുള്ളതാകയാലും അതിൽ അപ്പുറം കടലിൽ തന്നെയും നമ്മുടെ കാഴ്ച എത്തുന്നതല്ലായ്കയാലും അത്രയും അകലം പരന്നു വിസ്തീർണ്ണമായ ഭ്രമിയിൽ തൂലോം ചുരുങ്ങിയ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാകകൊണ്ടു ഭ്രമിയുടെ ഉരുണ്ട നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്കു ദൃശ്യമല്ലാതിരിക്കുന്നതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. കാര്യത്തിന്റെ പടുതി വിചാരിക്കുമ്പോൾ മറിച്ചു കാണുക അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു തക്ക വിരോധമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അതിനു ചില മതിയായ നേർന്യായങ്ങളും കൂടെയുണ്ടു.

൫. സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്വാഭാവികമായ രൂപം ഉരുണ്ടാകുന്നു. വിവിധമായ രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ വസ്തുക്കൾ കൊണ്ടു ഭ്രമി നിറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ ഏതു വാക്കു എങ്ങനെ ശരിയാകും എന്നു ചിലർക്കു തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ മറ്റു രൂപങ്ങൾ വിശേഷാൽ ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടു വരുന്നതാകുന്നു. സ്വയമായി ഉണ്ടാകുന്ന രൂപം ഗോളം തന്നേ. ജലത്തുള്ളികൾ എല്ലായ്പോഴും ഉരുണ്ടാകുന്നു. പൊൻ വെള്ളി മുതലായ ലോഹാദികൾ മൂശയിൽ ഇട്ടുരുക്കി താനേയിരുന്നു തണുക്കിട്ടാൽ ഉരുണ്ടിരിക്കും. വെടിവെക്കുന്നതിനുള്ള ചില്ലുകൾ മണി പോലിരിക്കുന്നതു തല്ലിയുരുട്ടിട്ടല്ല ഉരുക്കി ഒഴിക്കുന്നതിനാൽ താനേ അങ്ങനെ വന്നുകൊള്ളുന്നതാകുന്നു. പിന്നെയും ആകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ജ്യോതിസ്സുകളിൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരുടെ രൂപം നമുക്കു വെറും ക

ണ്ണിന്റെ കാഴ്ചകൊണ്ടും ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അവ എല്ലാ സമയത്തും വൃത്തമായിട്ടാകുന്നു കാണപ്പെടുന്നതു. ആകയാൽ അവ ഗോളങ്ങളാകുന്നു എന്നു ലക്ഷണസിദ്ധമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഏതൊരു വസ്തുവും എല്ലാപ്പടുതിയിലും വൃത്തമായിക്കാണപ്പെടണം എങ്കിൽ അതു ചുറ്റുമുരുണ്ടതിൽ ഒരു ഗോളമായിരിക്കേണം. സൂര്യചന്ദ്രന്മാക്കു ക്രമമായിട്ടു ഒരുതിരിച്ചൽ ഉണ്ടെന്നു അവയിൽ ചില കറുപ്പുരേഖകൾ ഉള്ളതുകൊക്കു ക്രമമായിട്ടു ഒരു മാറാം കാണുന്നതിനാൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാകകൊണ്ടു അവ എല്ലാ പടുതിയിലും നമുക്കു കാണപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയം വേണ്ടാ. ആകയാൽ വസ്തുക്കളുടെ ജാത്യരൂപം ഉരുണ്ടാകയാൽ ഭ്രമിയുമുരുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ളതു യുക്തിസ്ഥമാകുന്നു;

൨. ഭ്രമിയുടെ ആകൃതി ഉരുണ്ടതല്ലെന്നു വന്നാൽ അതിനു മറു വല്ലതും ഒരു സ്വരൂപമുണ്ടായിരിക്കേണം. അല്ലെങ്കിൽ അതു നാലുപാടും അറുതിയില്ലാത്തതു എന്നു വരും. എന്നാൽ അതിനു അറുതിയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തെന്നാൽ നാം ഇന്നു കാണുന്ന ആദിത്യനും ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും ഇന്നലയും മുമ്പൊന്നും കണ്ടവയല്ലെന്നുവല്ലവരും വാദിച്ചുകൊള്ളുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭ്രമി അറുതിയില്ലാത്തതായിരുന്നാൽ ഇവക്കു അസ്തമനമുദയമായി മറയുന്നതിനും പിന്നെ ഉദിച്ചുകാണപ്പെടുന്നതിനും ഇടയില്ല. ഭ്രമിക്കു അറുതിയുണ്ടെങ്കിലും അതു അറുതിയില്ലാത്ത സമുദ്രത്താൽ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു എന്നും കരകൾ വെള്ളത്തിൽ ഇലകൾ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നതുപോലെ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നതേയുള്ളു എന്നും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അനുമാനത്തിങ്കൽ ജലത്തിൽതാണിട്ട കീൽവഴിമ്പായി ജലത്തിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിച്ചു പിന്നെയും കിഴക്കു ഉദിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു എന്നും പക്ഷേ ചിലർ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ വെള്ളവും മണ്ണുമെത്തിയാൽ മണ്ണു ഭാരമേറുന്നതാകകൊണ്ടു മണ്ണാലുള്ളകര വെള്ളത്തിൽ ഇലപോലെ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു അസംഭവ്യമാകുന്നു. സമുദ്രത്തിലേ വെള്ളത്തെത്താങ്ങുവാൻ അടിയിൽ കര തന്നേ വേണം. സമുദ്രത്തിൽ ചിലടത്തു ആഴം നന്നാക്കുറ്റം എങ്കിലും. ആഴത്തിനു അറുതിയില്ലാതെ ഒരു സ്ഥലവുമില്ലെന്നു പരീക്ഷിച്ചു അറിയാകുന്നതാകുന്നു. ആകയാൽ സമുദ്രം ഭ്രമിയുടെ

മേൽ ഭാഗത്തു മാത്രം കിടക്കുന്ന വെള്ളമാകയാൽ അതിന്നു ഇതിന്റെ ആതിരാകുവാൻ കഴികയില്ല. ജ്യോതിഷ്കരുടെ ഉദയാസ്തമനങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്ന ചക്രവാളം വൃത്താകൃതി ആകയാൽ ഭ്രമിയുടെ രൂപം ചതുരശ്രം അല്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു. പിന്നെ അതു കീഴും മേലും പരന്നുള്ള ഒരു ചാട്ടപോലെങ്കിലും അടിയുരുണ്ടും മേൽപരന്നും ഇരിക്കുന്ന ഒരു അർദ്ധഗോളംപോലെങ്കിലും ആയിരിപ്പാനേ പാങ്ങുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ആയിരുന്നാൽ പരന്ന വശത്തുനിന്നു മറുവശത്തേക്കു സ്പഷ്ടമായിക്കാണത്തക്ക ഒരു കതിമ്മയായ തിരിച്ചൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണം. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മനുഷ്യർ കരവഴിയും കടലിൽക്കൂടെയും സദാ സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടു. എങ്കിലും ഇപ്രകാരം ഒരു അതൃത്തി ഇതുവരെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലായ്കയാൽ അപ്രകാരം ഒന്നുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ സംഗതിയില്ല.

൬. ഭ്രമിയുരുണ്ടല്ല പരന്നായിരുന്നാൽ ആദിത്യചന്ദ്രന്മാർക്കു കിഴക്കുനിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള സഞ്ചാരത്തിങ്കൽ നേരുഭേദം കൊണ്ടും ദിക്കുഭേദം കൊണ്ടും അകല വ്യത്യാസം വരുന്നതിനിടയുണ്ടു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നില്ല എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളുടെ അടുപ്പവും അകലവും പോലെ അവെക്കു കാഴ്ചയിൽ വലിപ്പച്ചെറുപ്പം തോന്നുന്നതാകയാൽ സൂര്യചന്ദ്രന്മാർക്കു നിലഭേദവും ദിക്കുഭേദവും കൊണ്ടു പരിധിയിൽ ഏറക്കുറച്ചിൽ കാണുമാറുള്ളതാകുന്നു. എങ്കിലും ഓരോ ജ്യോതിഷ്കരുടെയും എല്ലാനേരത്തും എല്ലാ സ്ഥലത്തും വലിപ്പത്തിൽ വ്യത്യാസം കൂടാതെ കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു അവെക്കു അകലഭേദമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ആകയാൽ അവയെ നാം നിന്നുകാണുന്ന സ്ഥലമായ ഓരോ ഭ്രമി പരന്നല്ല ഉരുണ്ടു തന്നേ എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

൭. ഭ്രമിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു തെക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ പ്രയാണം ചെയ്യാൽ വാനത്തിൽ കാണുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളിൽ മൻവശത്തുള്ളവ കുറയശ്ശേ ഉയർന്നുവരികയും പുറവശത്തുള്ളവ അതിൻവണ്ണം താണുപോകയും ചെയ്യുന്നതു കാണാം. വിവരപ്പെടുത്തേണം എങ്കിൽ, കാറുമേഘമില്ലാതെ നല്ല തെളിവായിരിക്കുന്ന ഒരു രാത്രിയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നക്ഷത്ര മംഗ്ലാവിൽനിന്നു ഒരുത്തൻ നേരേ വടക്കോട്ടു നോക്കിയാൽ ധ്രുവൻ എന്നു പേരായ നക്ഷത്രം ഏകദേശം എട്ടര

അക്ഷാംശം ഉയരത്തിൽ നില്ക്കുന്നതു കാണാം. ഇതു അത്ര നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞു കാണ്മാൻ തക്കവണ്ണം വലിപ്പമുള്ളതല്ല എങ്കിലും വലിയ സപ്തർഷികൾ എന്ന പേരായ സഞ്ചയത്തിൽ രണ്ടു ശോഭയേറിയ നക്ഷത്രം ഇതിനു നേരേ ഏകദേശം 30 അക്ഷാംശം അകലെ നില്പുള്ളതാകകൊണ്ടു അവ ചക്രവാളത്തിനു മേലുള്ളപ്പോൾ അവയുടെ ചൊവ്വു പിടിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടാൽ ഇതിങ്കൽ ദൃഷ്ടിചെന്നെത്തുന്നതാകുന്നു. ഇവ എല്ലായ്പോഴും ധ്രുവനു നേരേ ചൂണ്ടുന്നതുകൊണ്ടു അവയാൽ തെക്കു വടക്കു എളുപ്പത്തിൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ 2ാം രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങൾ 2ാം പ്രകാരം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വഴിപോക്കൎക്കു രാത്രിയിൽ ലക്കു വിട്ടു പോകാതെയിരിക്കുന്നതിനു വളരെയുപകാരമായിരിക്കുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും 30 നു മേൽ കൂവീടു വടക്കോട്ടു മാറി കൊല്ലത്തിനു സമീപെ വല്ല വെളിമ്പ്രദേശത്തുനിന്നോ ഉയൎന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നോ നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ ൻ അക്ഷാംശംവരെ പൊങ്ങിക്കാണാം. അവിടെനിന്നു 9൦ൽ ചില്ലവാനം കൂവീടു വടക്കുമാറി കൊച്ചിയിൽ ചെന്നു കൊടിമരത്തോലോ മറേറനമുള്ള സ്ഥലത്തോ നിന്നും കൊണ്ടു നോക്കിയാൽ ശരിയ 2൦ അക്ഷാംശം പൊങ്ങി നില്ക്കുന്നതു ദൃഷ്ടമാകും. ഇങ്ങനെ വടക്കോട്ടു പോകുന്തോറും ഇതും ശേഷം വടക്കുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളും ക്രമത്തിനു ഉയൎന്നുയൎന്നു വന്നിട്ടു ചിലതു നമ്മുടെ തലെക്കു മീതേ കാണപ്പെടുകയും ചിലതു തെക്കുവശത്തോട്ടു മാറി കീഴ്പ്പോട്ടു ചായ്വാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ തെക്കുവശത്തു കണ്ട നക്ഷത്രങ്ങളോ അധികമധികം തെക്കോട്ടു ചാഞ്ഞു അവയിൽ ചിലതു ചക്രവാളത്തിങ്കൽ മറെഞ്ഞുപോകും. നക്ഷത്രങ്ങൾ ഭ്രമിയോടു ഏറെ അകന്നല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ ഭ്രമി പരന്നായിരുന്നാലും നമ്മുടെ മാറംകൊണ്ടു അവെക്കു ഉയരഭേദം തോന്നാം. എങ്കിലും ഭ്രമിയുതണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ അവയിൽ യാതൊന്നും ചക്രവാളത്തിങ്കൽ മറെയുന്നതിനു പാങ്ങുള്ളൂ.

൫. കിഴക്കോട്ടു എങ്കിലും പടിഞ്ഞാറോട്ടു എങ്കിലും ഏറനാളേ കപ്പലോടിയാൽ ആദ്യം പുറപ്പെട്ട സ്ഥലത്തു വന്നു ചേരുന്നതാകുന്നു. അങ്ങനെ പലതും പോയി തിരികെ വന്നിട്ടുമുണ്ടു. ഇപ്പോൾ വടക്കു നോക്കി എന്ന സൂ

ത്രം എല്ലാക്കപ്പലിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു ദിക്കു പിണങ്ങി വ
ഴി മുറിട്ടു ഇങ്ങനെ ഭവിക്കുന്നതാകുന്നു എന്നു പറ
ഞ്ഞുകൂടാ. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഒരു സ്ഥലത്തു തന്നേ കി
ഴക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാറോട്ടുമായി രണ്ടു വിപരീതമാർഗ്ഗത്തുടെ
ചെന്നെത്താകുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ എംഗ്ലാന്തിൽനിന്നു
ഔസ്ത്രല്യെക്കു പോകുന്നവരിൽ ചിലർ തെക്കു കിഴക്കോ
ട്ടു പ്രയാണം ചെയ്തു അപ്രിക്കയുടെ തെക്കേ മുനയാകു
ന്ന കേപ്പുഹ്രഡോപ്പു കടന്നും ചിലർ തെക്കുപടിഞ്ഞാ
റോട്ടു യാത്ര പുറപ്പെട്ടു അമരിക്കയുടെ തെക്കേ മുനയാകു
ന്ന കേഫ്ഹോരൻ കടന്നു അവിടെച്ചെന്നെത്തുന്നു. എ
ന്നാൽ കിഴക്കൻ വഴി പോകുന്നവർ ആ മഹാ ദ്വീപി
ന്റെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തും മറ്റെ വഴിപോകുന്നവർ
അതിന്റെ കിഴക്കു വശത്തുമാകുന്നു ചെന്നു ചേരുന്ന
തു. ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇപ്രകാരം
സാധിക്കത്തുള്ളു. കപ്പലോടുവാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം കു
ടലിലേ വെള്ളം മിക്കപ്പോഴും ശീതംകൊണ്ടു തുഷാരമാ
യിത്തീരുന്നില്ലെങ്കിൽ മുറു സഞ്ചാരം തെക്കുവടക്കും
സാധിക്കാം എന്നതിനും സംശയം വേണ്ടാ. അതുകയാൽ
ഭ്രമിയുടെ സ്വരൂപം ഗോളകമല്ലാതെ പിന്നൊന്നുമല്ലെ
ന്നു നിശ്ചയം തന്നേ.

൩. ഭ്രമിയിൽ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ദൂരഭേദത്തിനൊ
പ്പിച്ചു നേരേ ഭേദം കാണുന്നുണ്ടു. ഇവിടെ ഉച്ചെക്കു
മറ മണിക്കു മഹാ ചീനത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമാകുന്ന
പെക്കിനിൽ ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ൩ മണിയായിപ്പോകും. ലൊ
ന്തൊൻ പട്ടണത്തിൽ അപ്പോൾ കാലത്തു ൭ഴ മണി
യേ ആകത്തുള്ളു. മെക്സിക്കുവിൽ ചിലടത്തു അപ്പോൾ
നിറെഞ്ഞ പാതിരാവായിരിക്കും. ഭ്രമി പരന്നായിരുന്നാ
ലും ദിക്കുകൾക്കു തമ്മിൽ സൂയ്ക്കുനോട്ടുള്ള അടുപ്പഭേദം
കൊണ്ടു അല്പമായിട്ടു ചില നേരഭേദം വരാം എങ്കിലും
ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇത്രമേൽ വ്യത്യാസം
വരുന്നതിനു പാങ്ങുള്ളു. എന്നാൽ ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ നേ
രഭേദമുള്ളവിവരം എങ്ങനെ നിശ്ചയിച്ചു എന്നു പക്ഷേ
ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. അതു അറിയുന്നതിനു പ
ല വഴികൾ ഉണ്ടു.

(ക) സൂക്ഷ്മമൊത്തതിൽ രണ്ടു നാഴിക മണി കൈ
വശത്തിൽകരുതിയുംകൊണ്ടു ഒരുത്തൻ ഒരു കപ്പലിൽ
കയറി കിഴക്കോട്ടു എങ്കിലും പടിഞ്ഞാറോട്ടു എങ്കിലും പ്ര

യാണം ചെയ്യട്ടെ. ആ മണികളിൽ ഒന്നിനെ ക്രമമാ
ഓടുവാൻ അവൻ സമ്മതിക്കയും മറേതിനെ സൂ
ന്നൊപ്പിച്ചു ദിവസംതോറും ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യ
ഇങ്ങനെ ചെയ്കൊണ്ടു അവൻ ഏതു ധ്രുവകാംശ
മാവുമ്പോൾ മണികൾ തമ്മിൽ രണ്ടര നാഴികെക്കു
ത്യാസം വരും ഇതുയും സമയത്തിന്നാകുന്നു ഗീവ്വാണ
മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഹോര എന്നും മലയാഴ്മയിൽ
ണിക്കുറു എന്നും പേപ്പെടുന്നതു. പ്രയാണം കിഴക്കോ
യിരുന്നാൽ സൂര്യനോടു ഒപ്പിക്കുന്ന മണി മുൻപായിരി
ക്കും പടിഞ്ഞാട്ടായിരുന്നാൽ പുറകായും തീരും. ഇങ്ങനെ
ഒരു വട്ടം സഞ്ചരിച്ചു തിരികെ വരുമ്പോൾ അവന്നു ഒരു
ദിവസത്തിനു കൂടുതൽകുറവു ഉണ്ടാകുന്നു. അവൻ തിരി
ച്ചുവന്നതു കിഴക്കോട്ടു പോയി ചുറ്റിയും വെച്ചാകുന്നു
എങ്കിൽ അവന്നു ഒരു ദിവസി അധികവും പടിഞ്ഞോ
ചുറ്റിയും വെച്ചാകുന്നു എങ്കിൽ ഒരു ദിവസി കുറവും
ണ്ടാകുന്നു. അതുകയാൽ ദേശവാസികൾക്കും സാധാരണമാ
യി തൊയറാഴ്ച എന്നു എണ്ണുന്ന ദിവസത്തെ ചുറ്റു സ
ഞ്ചാരികൾക്കും ചിലർ തിങ്കളാഴ്ച എന്നും മറ്റു ചിലർ ശനി
യാഴ്ച എന്നും ഓർത്തുപോയതു ഒരു ചൊല്ലുകൊണ്ടു കാണ്മാ
യിരിക്കുന്നു.

(൨) ഗ്രഹണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന സമയം മുൻപുകൂട്ടി
ഗണിച്ചു വരുത്താകുന്നതാകയാൽ ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലേ
വിദ്വാന്മാർ അവയുടെ സമയത്തെ തിട്ടപ്പെടുത്തി പ
ഞ്ചാംഗത്തിലും മറ്റും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു. അതാതു
ദേശങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഗ്രഹണങ്ങളെ അവിടവിടു
ത്തെ ചരിത്രക്കാർ അതാതുപ്രാവശ്യം കുറിച്ചിടുന്നുമുണ്ടു. ഈ
വകകണക്കുകളെ ശോധന ചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ ഒരേ
ഗ്രഹണം തന്നേ ഒരു ദിക്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സമയത്തല്ല
മറെറാരിടത്തു കാണപ്പെടുന്നതു എന്നു തെളിവാകും. ഇ
വിടെ രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു ഉണ്ടാകുന്ന സോമഗ്ര
ഹണം കൊംസ്കന്തീര പുരിയിൽ പാതിരായിക്കു മുൻപ
ൻപതു മണിക്കു കാണാറാകും. ബംഗാളത്തിന്റെ കി
ഴക്കു ഭാഗത്തു പാതിരാ കഴിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കു നോക്കി
യേ കാണത്തുള്ളൂ. തെക്കേ അമരിക്കയിൽ നേരം അസ്തമിച്ചിട്ടില്ലായ്കകൊണ്ടും നവസീലന്തിൽ നേരം വെളുത്തു
കുറേ പുലർന്നു പോയതുകൊണ്ടും ആ ഗ്രഹണം തീരെ
അദൃശ്യമായിരിക്കും. ഇതിൻവണ്ണം ഗ്രഹങ്ങളുടെ സമ

യ ഭേദംകൊണ്ടു ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ കീഴക്കു പടിഞ്ഞാറു ള്ള ദൂരം എപ്പോഴത്തിൽ നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാകയാൽ അ തു കപ്പലോട്ടക്കാർക്കു മറ്റും എത്രയും ഉപകാരമായിരിക്കു ന്നു.

(൨) വിദ്യുത്താരയന്ത്രത്താലേ വർത്തമാനമറിയിക്കു ംരം രാജ്യത്തു തിരുവനന്തപുരത്തോളം ഇപ്പോൾ നട പ്പായിരിക്കയാൽ അതിന്റെ അതിവേഗത എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാകുന്നു. ഒരു മേശക്കരി കെ മുഖാമുഖമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു മനുഷ്യർ തമ്മിൽ പ റെഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഇടയെ വേണ്ടു തിരുവെ ല്ലായിൽ നിന്നു കോട്ടയത്തു ഒരു വർത്തമാനം എത്തിക്കു ന്നതിനു. ജന്നപട്ടണത്തോ കാശിയിലോ എത്തിക്കുന്ന തിനു അതിൽ അധികം സമയം വേണ്ടാ. ഭ്രമിയിൽ നി ന്നു ൽൽ കോടി അകലമായിരിക്കുന്ന സൂര്യങ്കലേക്കു എത്തിപ്പാൻ ൨൦ വിനാഴികയെ ചെല്ലൂ. അതുകയാൽ ഭ്രമി യിൽനിന്നു സൂര്യനിലേക്കു ഒരു നാഴികകൊണ്ടു വർത്ത മാനം അയച്ചു മറുപടിവന്നിട്ടു പിന്നെയും ഒരു മറുപ ടി അങ്ങോട്ടു എത്തിക്കാവുന്നതാകുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഭ്രമിയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കു എങ്കിലും വർത്തമാനം തൽക്ഷണം എത്തുന്നതാകയാൽ അതിനു കാലതാമസം തീരേ വേണ്ടാ എന്നു തന്നെ പ റയാം. പിന്നെ ദൂരദിക്കുകളിൽ എത്തിപ്പാൻ അല്പയിട വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നതു കമ്പി അവിടവിടെ മുറിച്ചു വെ ച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പലടത്തു അറിഞ്ഞു അറിയിക്കേ ണ്ടി വരുന്നത്നാൽ ആകുന്നു. അതുകയാൽ ദിക്കുകൾ തമ്മിൽ നേരഭേദമില്ലായിരുന്നാൽ ഒരിടത്തുനിന്ന മ റൊരിടത്തു ഒരു സമയത്തു അറിയിക്കുന്ന വർത്തമാ നം ആ സമയത്തു തന്നെ അവിടെ എത്തുവാനുള്ളതാകു ന്നു. അതു അപ്രകാരം വരാതെ ദിക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള കിടപ്പു ഭേദംപോലെ വർത്തമാനം എത്തുക മുൻപിൻ ആയി വരുന്നു. പത്തു സംവത്സരം മുൻപേ മിന്നൽ ക മ്പി ംരം രാജ്യങ്ങളിൽ നടപ്പായിട്ടില്ലാത്ത സമയത്തു സെബസ്തൊപ്പോലിങ്കൽ വെച്ചു റുസ്യ പട്ടാളവുമായിട്ടു ബന്ധുസൈന്യങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഒരു ഘോര യുദ്ധത്തി ന്റെ സംഭവം ഒരു ദിവസി ൧൦ മണിക്കു മിന്നൽക്ക മ്പി വഴിയായി അറിയിച്ചാറേ എംഗ്ലാന്തിൽ ഏകദേശം എട്ടു മണിക്കു എത്തി എന്നു വായിച്ചിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഞ

ങ്ങൾക്കു നല്ല ഓർമ്മതോന്നുന്നു. പ്രിത്യുഭാവകത്തിന്റെ ഓട്ടത്തിന്റെ അതിശയകരമായ വേഗതെക്കു അതു നല്ല സാക്ഷ്യം എന്നു അപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിൽക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

൭. ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നു ന്യായസിദ്ധം മാത്രമല്ല കണ്ടുബോധിക്കാകുന്നതും കൂടയാകുന്നു. കരെക്കു കുന്നുകുഴിയും വൃക്ഷാദികളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു കാഴ്ചക്കു തടവുണ്ടാകുന്നു എങ്കിലും കടൽ വിസ്താരമായി വെള്ളംകെട്ടി മൂടിക്കിടക്കയാൽ കാഴ്ചക്കു തടവില്ലായ്കാ മൂലം എപ്പോയോ അകലെയിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ കടൽപ്പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ കാണാറാകെണം. എന്നാൽ രണ്ടു രകാശങ്ങൾ ഇടയിലുള്ള സമുദ്രം അധിക വിസ്താരമായിരുന്നാൽ ഒരു സമുദ്ര തീരത്തെ വിവരം മറു സമുദ്ര തീരത്തു നിന്നു നോക്കിയാൽ ഒന്നും കാണാറാകത്തില്ല. ദൂരത്തിന്റെ അധികത്വം കൊണ്ടു നമ്മുടെ കാഴ്ച എത്തായ്കയാൽ അകുന്നു കാണാത്തതു എന്നു പറെഞ്ഞു കൂടാ. എന്തെന്നാൽ ഭ്രമിയുടെ ചുറ്റളവിനെക്കാൾ അസംഖ്യം ഇരട്ടി ദൂരമായിരിക്കുന്ന ആദിത്യ ചന്ദ്രന്മാരെയും നക്ഷത്രങ്ങളെയും നാം വെറും കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നതാകയാൽ കാഴ്ച എത്തുന്നതിനു അതിരുവെക്കാവതല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അതുകയാൽ ദൂര വസ്തുക്കൾ കാഴ്ചക്കു എത്തുപടാത്തതു ഭ്രമിയുടെ ഉരുണ്മകൊണ്ടു മറെയുന്നതിനാൽ അകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കെണം. ദൂരതകൊണ്ടു വസ്തുക്കൾ ചെറുതായിപ്പോകയാൽ നോട്ടം പറന്നെത്തിട്ടു കാണപ്പെടുന്നില്ലെന്നു പറെഞ്ഞു കൂടാ. എന്തെന്നാൽ കപ്പലുകൾ കരെക്കോട്ടു അടുത്തു വരുമ്പോൾ ആദ്യം നാം കാണുന്നതു വലിയ ഉടലല്ല ചെറിയ പാമരമാകുന്നു. പിന്നെ ഉടൽ കാണപ്പെടുന്നതു അടുത്തടുത്തു വരുന്തോറും കടലിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്നതു പോലെയാകുന്നു. ഈ തൊക്കയും ആലപ്പുഴെക്കടൽപ്പുറത്തു പോയി അസ്സാരം നേരം താമസിച്ചാൽ പരീക്ഷിച്ചു അറിയാകുന്നതാകുന്നു.

ഭ്രമിയുരുണ്ടാകുന്നു എന്നു സാധിക്കുന്നതിനു ഇനിയും അനേകം ന്യായങ്ങൾ പറെവാനുണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്പറെഞ്ഞവ എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാകുന്നതും കാര്യം ബോധം വരുന്നതിനു മതിയായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. അതുകയാൽ ഇപ്പോൾ അധികം ഒന്നും പറെഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ ഹിന്ദുക്കളിൽ ചിലർ ഭൂമി സിദ്ധം തങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗ

ത്തിനു വിരോധം എന്നു വെച്ചു തള്ളിക്കളയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഹിന്ദു പുരാണങ്ങളിലേ വാക്കുകളോടു ഭിന്നിക്കുന്നു എങ്കിലും ഹിന്ദു വിജ്ഞാനികളാൽ സാധാരണമായി സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാകുന്നു.

G. M.

EXTRACTS FROM THE BEST ENGLISH WRITERS.

മഹിമയുടെ ആശ.

(FROM G. D. CHEEVER. D. D.)

ക്രിസ്തു തന്റെ ജനങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ തുറക്കുമുൻ പാകെയുള്ള ഭാഗ്യത്തിലേക്കു തിരിക്കുന്നതായ ഒരു അത്ഭുതവാക്കു ഇതിൽ ഉണ്ടു. അതായതു "എന്നെ സേവിക്കുന്നവനെ എന്റെ പിതാവു ബഹുമാനിക്കും" എന്നതത്രേ. ആത്മാവു ചിലപ്പോൾ ഒരു വചനത്തെ ധ്യാനിക്കയെന്നു വന്നാൽ അതു ദൈവംതന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവക്കു വേണ്ടി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ണു കാണുകയും ചെവി കേൾക്കയും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെ ദൈവാത്മാവു മുഖാന്തരം കാണ്മാനായിട്ടു ഹൃദയത്തെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നതായ ഒരു അഗ്നിത്തേരെന്ന പോലെ രസമുള്ളതെന്നു കാണുന്നു. "അവനെ എന്റെ പിതാവു ബഹുമാനിക്കും" മഹത്വത്തിന്റെ താല്പര്യാർത്ഥം എത്ര മെച്ചം! ദൈവത്താൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുക എന്നതു! ഈ ഒന്നാമത്തെ വാക്കുകളിൽ കീഴിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണതയും കഠിനവും അല്പമെങ്കിലും ഗ്രഹിക്കേണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഒരു മരണമുള്ള അവസ്ഥയിൽ ഏതെല്ലാം മാതിരി സാദൃശങ്ങളും ഉപമാലങ്കാരങ്ങളും യുക്തികളും ഉണ്ടായാൽ മതിയാകും. ഇപ്രകാരമുള്ള ഗതികളുള്ളവനേ നിന്റെ താഴ്മയും സൌമ്യതയും രഹസ്യവുമുള്ള പ്രാർത്ഥന സ്ഥലത്തുനിന്നു നീ എഴുന്നേറ്റു കാറും കരുപ്പുമില്ലാത്ത ഒരു ദിവസി പാതി രാത്രിയിൽ നക്ഷത്രങ്ങളും എല്ലാം തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ആകാശമണ്ഡലത്തിൻ കീഴിൽ ചെന്നു നിന്നുംകൊണ്ടു കഴൽക്കണ്ണാടി എടുത്തു ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന ലോകങ്ങളും തിങ്ങി

നില്ക്കുന്ന ആ അതുത്തിയില്ലാത്ത വിശാലസ്ഥലത്തേക്കു നോക്കുക. ഒരു അഖിലാണ്ഡത്തിൽ ലക്ഷോലക്ഷം ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും നീ പ്രകാശത്തിന്റെ വേഗതയോടൊപ്പം ഗമിച്ചാലും ഒരു ഭ്രമിയിൽനിന്നു അവയിൽ ചെന്നെത്തുവാൻ ലക്ഷോലക്ഷം സംവത്സരങ്ങൾ മതിയാകയില്ലാതവണ്ണം അവ അത്ര അകലത്തിൽ ആകുന്നു എന്നും നിന്നെ ഗണിത ശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നവൻ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെല്ലൊ. നിനക്കു ഇപ്പോൾ കാണാകുന്നതിന്നു അപ്പുറം നീ ദൃഷ്ടി പതിച്ചാലും അവിടെയും നിന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കു തുലോം അപ്പുറം നിനക്കെത്താകുന്നതിലും വളരെ സംവത്സരങ്ങൾക്കപ്പുറം ലക്ഷോലക്ഷം മഹത്വമുള്ള ലോകങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ടു. ശക്തിയുടെയും മഹത്വത്തിന്റെയും ഇങ്ങനത്ത ഒരു അന്ധാളിപ്പിക്കുന്ന അനന്തതയുടെ നിനവിനെപ്പറ്റി നീ വല്ലതും ഗ്രഹിപ്പാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ വിശേഷപ്പെട്ട സൃഷ്ടികളും വസ്തുക്കളുമുള്ള ഇങ്ങനത്ത വിലയേറിയതും അതുത്തിയില്ലാത്തതുമായ അഖിലാണ്ഡങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ ഇല്ലായ്മയായിപ്പോകുന്ന ഒരു കരടു, ധൂളിയുടെ ഒരണുവു, ഒരു സാരമില്ലാത്ത ഹീന സൃഷ്ടി എന്നു നിനക്കു തന്നേ പ്രത്യേകം നിന്റെ പാപസ്വഭാവത്തിൽ തോന്നിപ്പോകും. ഇനിയും നിന്റെ ആശ്ചര്യ വിവശതയിൽനിന്നു തിരിച്ചു വന്നു ക്രിസ്തുവിൻ വചനങ്ങളുടെ സത്യത്തിൽ നോക്കിയാൽ നീ നിന്റെ അല്പ നാളിലും സമയത്തിലും പ്രവൃത്തിയിലും ക്രിസ്തുവിനെ പരമാത്മത്തോടെ സേവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഒരു എല്ലാ ശക്തി മഹത്വങ്ങളുടെ സൃഷ്ടാവും ഉടയക്കാരനും ആധാരവുമായ ദൈവം ഒരു ഉപകരണാഖിലാണ്ഡത്തിന്നു തന്നെയും വേണ്ടുംവണ്ണം ഗ്രഹിപ്പാൻ വഹിയാത്തതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടെ, ആ അഖിലാണ്ഡത്തിന്നു ഒരിക്കലും കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടെ, മറവുള്ള എല്ലാ ഉപകരണാഖിലാണ്ഡങ്ങളെക്കാളും അധികം അതിശയം, അത്ഭുതം, നന്ദി, സ്നേഹം, സ്തുതി എന്നിവകളുടെ ഒരു വസ്തുവായിട്ടു ആ അഖിലാണ്ഡത്തിന്റെ നടുവിൽ വെച്ചു നിന്നെ അടയാളം കുറിക്കുന്നതായ ഒരു ബഹുമാനത്തോടു കൂടെ തന്നെ നിന്നെ ബഹുമാനിക്കും എന്നു നിനക്കു കാണാം. ഇതു ഞാൻ ഒപ്പോലിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞതു പോലെ തോന്നുമോ? വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ പ്രമാണത്തെയും ദൈവ വാഗ്ദത്തങ്ങളു

ടെ അത്ഥത്തെയും, പഠിക്ക. അപ്പോൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാദൃശത്തിൽ ദൈവ പുത്രന്മാരുടെ ബഹുമാനവും വെളിച്ചത്തിൽ ശുദ്ധിമാന്മാരുടെ അവകാശത്തിൻ ധനത്തിന്റെ മഹത്വവും പൊലിപ്പിച്ചു പറവാൻ വഹിയാത്തതാകുന്നു എന്നു നിനക്കു കാണാം. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവു തന്റെ പിതാവിനോടു നീ ഇനിക്കു തന്നിട്ടുള്ള മഹത്വം ഞാൻ അവക്കു കൊടുത്തു എന്നു അറിയിച്ചതിനെ നീ അറിയും. എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ എന്റെ പിതാവിനാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടവനാകും അവൻ എന്റെ വചനങ്ങളെ കാക്കും എന്റെ പിതാവും അവനെ സ്നേഹിക്കും ഞങ്ങളും അവന്റെ അടുക്കൽ വന്നു അവനോടു കൂടെ വാസം ചെയ്യും എന്നു മനുഷ്യരോടുള്ള വാഗ്ദത്തത്തെ നീ പരിചയിച്ചു അറിയും. മനുഷ്യരുടെ മുൻപാകെ എന്നെ അനുസരിച്ചു പറയുന്നവനെ എന്റെ പിതാവിന്റെയും അവന്റെ പരിശുദ്ധദൂതന്മാരുടെയും മുൻപാകെ ഞാനും അനുസരിച്ചു പറയും. യാതൊരുത്തൻ ജയിക്കുന്നുവൊ, അവനെ ഞാൻ എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ ആലയത്തിൽ ഒരു തൂണാക്കി തീക്കും അവൻ പിന്നെയും പുറത്തുപോകയുമില്ല ഞാൻ അവന്റെ മേൽ എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തെയും, എന്റെ ദൈവത്തിങ്കൽനിന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നിറങ്ങുന്ന പുതിയ യെരൂശലേമാകുന്ന എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ പട്ടണത്തിന്റെ നാമത്തെയും, എന്റെ പുതിയ നാമത്തെയും എഴുതുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനത്ത പരമാനന്ദ രാജ്യത്തിലേക്കും അവകാശത്തിലേക്കും ഉള്ള വിളിയും ആശീർവ്വാദ അട്ടഹാസവും എന്റെ പിതാവിനാൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവരേ എന്നാകുന്നു. ദൈവസിംഹാസനത്തിൻ മുൻപാകെ അവർ വസിക്കുന്നു. അവർ അവനെ അവന്റെ ആലയത്തിൽ രാവും പകലും സേവിക്കുന്നു. സിംഹാസനത്തിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നവനും അവരുടെ ഇടയിൽ വസിക്കും. അവർ ഇനി വിശന്നിരിക്കയുമില്ല, ഇനി ദാഹിച്ചിരിക്കയുമില്ല, അവരുടെ മേൽ വെയിലെങ്കിലും യാതൊരു ഉഷ്ണമെങ്കിലും കൊള്ളുകയില്ല അതെന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സിംഹാസനത്തിന്റെ നടുവിൽ ഇരിക്കുന്ന ആട്ടിൻകുട്ടി അവരെ മേയിക്കയും, അവരെ ജീവനുള്ള നീരുറവുകളുടെ അടുക്കൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകയും ദൈവം കണ്ണുനീരുകളെ ഒക്കെയും അവരുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു തുടെച്ചുകളകയും ചെയ്യും.

ംരം കായ്ങ്ങൾം അനുകൂലത്തിന്റെയും സ്നേഹത്തിന്റെയും ഒരു വലിയ രഹസ്യമാകുന്നു ഒരു മുറെക്കു ഒരു രഹസ്യവും അവയോടു ശരിയിടുവാൻ ഇല്ലാതവണ്ണം അത്ര വലിയതു തന്നേ. അവയുടെ അന്തരം എന്തെന്നു നാം അറിയുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ ചില ഭാവപ്രകാരം അവ വിശ്വസിപ്പാൻ വഹിയാത്തവയെന്നും, നമ്മെപ്പോലെ ഇത്ര പാപികളായ കൃമികളെ ദൈവം ബഹുമാനിക്കയും അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നതു അസാദ്ധ്യമെന്നും തോന്നിക്കുന്നു. ംരം മഹത്വത്തിന്റെ ഒക്കെയും കാരണവും സാദ്ധ്യവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ബഹുമാനമാകുന്നു എന്നു നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ആ രഹസ്യം ഏതാണ്ടൊരുനന്നു തെളിഞ്ഞു വരുന്നു സംശയമില്ല; നമുക്കു അവനു കൊടുപ്പാൻ കഴിയുന്ന അത്യന്ത ബഹുമാനവും ശുശ്രൂഷയും അവനു ചെല്ലുവാനുള്ളതിനോടു ശരിയിട്ടു നോക്കിയാൽ, അവ എത്ര നിസ്സാരവും അല്പവും അപൂർണ്ണവുമായുള്ളവ എന്നു നാം വിചാരിക്കുമ്പോൾ, പിന്നെയും ആ രഹസ്യം അത്ഭുതകരമെന്നു തെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ അതാ ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദത്തങ്ങൾം നില്ക്കുന്നു. അവ അവയുടെ മഹത്വത്തിന്റെ എല്ലാ രഹസ്യത്തോടുകൂടെ നിത്യസത്യങ്ങൾം ആകുന്നു. അങ്ങനെ ഇറി നിമിഷം വെളിപ്പെടുവാനുള്ള മഹത്വത്തിൻ കിരീടം നമുക്കു മുൻപാകെ ഇരിക്കുന്നു. നാം ഉനി എങ്ങനെയായിതീരും എന്നുള്ളതു ഇതുവരെ വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവൻ വെളിപ്പെടുമ്പോൾ നാം അവനെപ്പോലെ ആയിതീരും. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഇരിക്കുന്നപ്രകാരം നാം അവനെ കാണും എന്നു നാം അറിയുന്നു.

AN EVENING WALK AND ITS RESULTS.

A few evenings ago in the course of my usual wanderings in search of health and recreation—for I can afford neither horse nor buggy—I came upon the confines of a low, swampy, stagnant, and — shall I say it?—odoriferous paddy-field. A pretty place, my readers will think, for the pursuit of Æsthetics, to say nothing of health. Well but, gentle reader, be not too hasty in your remarks; for the fact is, that I did come there

in search of the beautiful! You may suppose perhaps, when I left the breezy hill and turned my eyes from the gorgeous west, where the sun had spread his curtain of gold, and had lighted the landscape with colours that only mock the artist's toil, to contemplate the mud of the morass in the valley, and the green unwholesome-looking water, covered in many places with that greasy film, where only croaking frogs love to grunt their nightly chorus, and the venomous watersnake to seek his prey, that I had bid adieu to all that can charm the eye of man. And had you seen me extract a small phial from my pocket, which I had carefully deposited there before leaving home, and deliberately stoop down and fill it with some of that stagnant water, taking especial pains to secure some of the film that was floating at the surface, perhaps you would have wondered, as some inquisitive people standing by I am sure did, under what strange hallucination I could be labouring. The fact is that a single cubic inch of that uninteresting looking water contains, though invisible to the naked eye, more living beings than you could count in a lifetime, beings too whose habits of life are as varied as are their forms; and my design was to submit some of this paddy-field water to the test of the microscope. For while we can turn the Telescope towards the heavens, and penetrate their depths, and can behold Mars with his ice-bound poles, and Jupiter with his moons, and Saturn with his ring, and can resolve the milky way into myriads of brilliant suns, studding space at immeasurable distances from us and from each other, we can equally turn the Microscope upon the minutiæ of God's works, and can thereby learn that the glory of the Almighty does not shine more brightly in suns and stars, than in the atoms of Creation.

With my little bottle of water then I retraced my steps homewards. And in the evening, with my microscope so placed that the light of the lamp fell full on the slightly concave reflector, I put a drop of the water from the bottle on a piece of glass so as to form a little pool of about a quarter of an inch in diameter. I could see with the naked eye, in a strong light, that there were a number of small dots in the centre, in only one or two of which however could I discern any motion. These proved, when I looked through the microscope, to be the larger kinds of animalcules, and the stationary dots were particles of decayed vegetable matter. And in that drop of water were more living creatures, each enjoying no doubt the plenitude of its existence, than I could count. There were some so minute that the microscope only just enabled me to perceive them, little transparent globules rolling about in what seemed comparatively like a

lake; others of larger dimensions darted to and fro as though they were playing at hide and seek among the particles of decayed vegetable matter in the water; others more sluggish lay occasionally crawling on the glass; here came what seemed a perfect monster, apparently capable of devouring all the rest, shaped almost like a scorpion or lobster, with four spikes in its tail, and scorpion-like nippers, or antennæ, in front; and here a little wriggling worm suddenly darted in view, a hundred of which, if twisted together, would not have been so thick as the finest human hair.

But let me enter more into detail, and give a more particular account of some of these little creatures. First, there are the tiny specks of transparent matter, which one would think must possess a will, by which their actions are regulated. But what kind of existence can theirs be? I see no mouth, no head, no fin; nothing apparently but a minute globule of transparent matter. Is it possible that this is an animal? This is indeed the most simple and, so far as the powers of the microscope have up to this time been capable of revealing, the smallest of all living beings. It is called the *Twilight monad*, or in more scientific language—if it be thought so—*monas crepusculum*, monas being the Greek word for *unit*, and crepusculum the Latin word for *twilight*. It is so called because it appears to be as it were a unit of animal life, a point in the first dawning of existence. Its movements are supposed to be regulated by a single hair, called a *cilium* by which it lashes the water, and so rows itself along. I say *supposed*, because no microscope has yet been made powerful enough to see the cilium of the monad; but it is known that cilia are necessary for the motions of larger kinds of animalcules, and that they play an important part in the economy of all animals; it is inferred therefore that the monad possesses at least one. The word cilium means an eyelash, and hence is applied to rows of minute hairs which surround the mouths and other parts of many kinds of animalcules. It has been calculated that the monad is so small that a single drop of water would afford ample space for a thousand millions of them to swim about pretty comfortably. These minute atoms of life are to be found wherever decaying vegetable matter is present in water; and hence they, and all the tribe of our paddy-field acquaintances, are called *Infusoria*, the name being derived from the circumstance that they exist in *infusions* of vegetable or animal substances,

Let us now turn our attention to another individual of these infusory animalcules. In size, though the naked eye would scarcely detect it, it bears about the same proportion to a monad, as a man bears to the ball of his eye. You will find

it in company with many of its fellows in the neighbou-r hood of any particle of vegetable matter there may be in the water. Indeed you need scarcely journey so far as the paddy-field to find it. If you indulge in the laudable practice of having flowers in water on your table, if they have been in the water some hours you need only put a drop of the water on a piece of glass by touching it with the end of one of the flower stalks, and by the microscope you will discern an abundance of them. The shape of these creatures can only be described by saying that they are like little oval transparent bags, in the interior of which a number of little stomachs, as some naturalists suppose them to be, or bladders, may be seen occasionally contracting and expanding. I was so fortunate the other evening as to have an opportunity of witnessing the extraordinary manner in which these creatures are multiplied. I was observing one, which seemed more sluggish than the rest, and larger than many of them—an adult undoubtedly—when I noticed that it gradually contracted round the middle, and soon presented an appearance something similar to an hour-glass. This contraction continued to increase, until the halves of the creature were connected by but a speck: this at last gave way, and the twins separated, and swam about as merrily and contentedly as the rest. The whole of this process occupied less than ten minutes. Most of the infusoria appear to multiply in the same manner.

Another kind of animalcule belonging to the same class as the one above mentioned, namely the volvox (so named, no doubt, from the rolling way they have of paddling themselves through the water,) but of much larger dimensions, occasionally darted, or rolled into the field of view. This creature is a transparent globe, containing many of the globular stomachs, or whatever else they may be, mentioned before. It appears surrounded with hairs or bristles, by which no doubt its motions are performed. This creature is sometimes called the *globe animal,* and though it appears a giant compared with those above described, it is only discernible to the naked eye in a very strong light as a moving point.

These creatures belonging to the class volvox, are great swimmers, and no doubt thus pursue their prey. There are however other kinds which connect themselves by means of a thread, or with a kind of foot, to some fixed substance: and the way in which they obtain their food is very interesting. One kind, belonging to a tribe of infusoria called the *vorticella,* is like a minute wineglass, only in place of the stem it has a thread eight or ten times its own length, the end of which is fastened to some support, beyond the length of which the little bell-shaped creature cannot move. Around the edge

of the bell are a number of cilia such as are described above, and by the whirling of which little *whirlpools* are formed in the water; hence its name. Another kind is of less elegant shape with two spikes pointing downward, and instead of a thread has between the spikes a short foot about twice its own length, with a sucker at the end, as in a fly's foot, by means of which it attaches itself at will to any substance near. One of these little creatures I observed amongst my paddy-field captures. It appeared to be a most energetic and hungry individual. Sometimes it would twist about with motions too rapid for the eye to follow, then it would plant its foot or stem on the glass, and assume a posture of repose. No sooner did this happen, then I invariably saw a current of water setting in towards its mouth, whether caused by the waving of cilia, such as those above mentioned, but which I could not discern, or by some internal suction, I cannot determine. Of course the current of water carried all small floating particles with it; many were rejected, and flowed past, apparently particles of vegetable matter; but woe betide the monad who was unfortunate enough to come within the influence of the current, such seldom escaped the jaws of the destroyer.

There are many other curious and beautiful forms in the Infusorial Kingdom, not a few of which were in my bottle, and may be found any day in the tanks and paddy-fields of Travancore. Some of these specks of life even live in shells formed of *silex*, or flint; which shells remain entire after the death of their inhabitants, and are not unfrequently found in a fossil state, proving that in ages long past there were tribes of Infusoria in numbers that defy all calculation. There is in Bohemia a kind of slate, which on account of its use in the arts for polishing is called *polishing slate*: this has been shewn by microscopists to be entirely composed of the shells of fossil Infusoria: and we read that professor Ehrenberg has calculated that one cubic inch of this slate contains not less than 41,000,000,000 of these minute shells.

It must not be supposed however that stagnant, offensive water is the only abode of these minute wonders of nature, though such water contains by far the greatest abundance of them. In the clearest standing water, especially if aquatic plants be growing in it, we shall often find the most remarkable and interesting specimens.

Such are some of the wonders of Creation as revealed to us by the microscope, giving us a fresh insight into the consummate skill and Creative resources of Him, who when He created the worlds, gave to each atom its own distinctive properties; who when He created immortal Seraphs to dwell round His throne, and man "in His own Image" to worship

Him on earth, did not disdain to people the waters with myriads of beings too small for man's unaided eye to discern, yet each possessing its own distinctive form and individuality, and a position in which every want of its life is supplied. Let this thought then serve to strengthen our FAITH. When we gaze on the awful heavens and their immensity, we may feel with David, "Lord, what is man, insignificant, weak, sinful man, that thou art mindful of him?" But when we look on the monad of the pool, and realize that God is its Creator too, may we not take courage and say—If the Almighty has exerted such creative skill in regulating the existence of this speck of life, will he forget me if I cry unto Him? What were the words of the Incarnate Son himself when he tabernacled with men? "If God so clothe the grass of the field, which to-day is and to-morrow is cast into the oven, shall he not much more clothe you, O ye of little faith."

C.

A MORNING HYMN.

Morn breaks on yonder mountain hoary:
  On Night's departing mantle shed,
  His golden beams now scattered
Are filling earth again with glory.

The misty valley echoes now
  With song of birds to welcome day.
  The guilty tiger slinks away,
Afraid of light, to covert low.

The innocent child leaps up with smiles
  To meet again the smiling sun,
  And heedless how the moments run
In Time's hour-glass, sings and beguiles

The morning hours, till lessons due.
  While guilt-bound souls from fevered couch
  Slow turning, count the hours and crouch
In secret haunts, or labyrinths new.

O God, may I awake to joy,
  Whene'er the day awakes to me;
  And smitten by thy love, for thee
With happy haste my hours employ.

And as the sun illumes the earth
  With early beam of heaven-born fire;
  So on the fount of each desire,
And every thought, ere shaped in birth,

May thy Good Spirit shed his ray,
And warm and purify my soul,
Lest bands of guilt my thoughts control,
Or clouds shut out Eternal Day.

ഇതിന്റെ താഴെയുള്ള പദ്യങ്ങൾ വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിന്നായിട്ടു നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ഒരുത്തർ ഉണ്ടാക്കിയതാകുന്നു. അവയിൽ സ്വന്തസ്തുതിയെപ്പറ്റി പറയുന്നതെല്ലാം എന്നു ആരും വിചാരിക്കയില്ല എന്നും ഉണർത്തുന്നു.

ചാരത്തുവന്നാലുംനിങ്കീരത്നമണിബാലെ
കാലത്തെക്കളയാതെയുരചെയ്യണം
അജ്ഞാനമെല്ലാംനിങ്ങിവിജ്ഞാനമുണ്ടാവാനായി
ഇകാലമെത്രേവണ്ടുകിലിപ്പൈതലെ.

ഏതിലോകേൾക്കുനിങ്ങളെകൽനിന്നാദരേണ
പങ്കജളകനുപോന്നഹിസംശയം
നാടൊക്കെപ്രസിദ്ധമാംകോട്ടയംകാലേജിലെ
ശ്രീക്കുനാഗുരുഭൂതൻകരുണാശാലി.

ഭൂലോകവാസികൾക്കുവിജ്ഞാനമുണ്ടാവാനായി
ഭാഗവതോത്തമനുമതിശയേന
മുമ്മൂന്നുമാസംതോറുമാരോരോപുസ്തകമായി
വെവ്വേറെനിർമ്മിപ്പനെന്നുറെച്ചുധന്യൻ.

ഒന്നരണ്ടിപ്രകാരമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തനേരം
വിദ്യാസംഗ്രഹമെന്നവിലാസ്സാരം
വിദ്യയുംവിജ്ഞാനവുംനീതിയുംനയങ്ങളും
അലൈതമതുമിതിലടങ്ങീട്ടുണ്ടു.

ഇന്നിതുവായിക്കുന്നമാനുഷന്മാർക്കുവിദ്യ
നന്നായിത്തെളിഞ്ഞീടുമെന്നറിക
വിദ്യയുണ്ടാകുന്നേരംവിജ്ഞാനമുദിച്ചീടും
വിജ്ഞാനമജ്ഞാനത്തെനീക്കുമെല്ലൊ.

അജ്ഞാനംനീങ്ങുമപ്പോൾവിജ്ഞാനംകൊണ്ടുചിത്ത
സന്തോഷംവർദ്ധിച്ചീടുംമനുജന്മാരെ
ജ്ഞാനത്തിന്നുള്ളവഴിസാക്ഷാലിന്നിതുതന്നെ
ജ്ഞാനകാംക്ഷികൾനിങ്ങളോർത്തുകൊൾവിൻ.

എന്നതുകൊണ്ടുനിങ്ങൾവിദ്യാസംഗ്രഹമിതു
വാങ്ങിച്ചുപഠിക്കേണംമടികരുതെ
ഇങ്ങനെപറഞ്ഞവൾഭംഗിയിൽപാണ്ടൻ
തിങ്ങിനമോദത്തോടുകിളിപ്പൈതലും.

(രാ.)

വർത്തമാനം

തുർക്കിയിൽനിന്നും ഓസ്ട്രിയയിൽ വന്ന വർത്തമാനത്തിൽ അവിടെ വടക്കരും തെക്കരും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം ഇപ്പോഴും ഉള്ളപ്രകാരം കാണുന്നു. തല്ലുന്നതിൽ മുൻപെ വടക്കുകാരണ ജയം എന്നു കേട്ടു. ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്നതു രണ്ടിൽ ഒരു പക്ഷത്തിൽ ജയം ഉണ്ടെന്നുവരികിൽ അതു തെക്കു എന്നു പറയുന്നുണ്ടാകുന്നു. ഇനിയത്തെ വർത്തമാനം എങ്ങനെയെല്ലാമായി തീരുമെന്നുള്ളതിനെ നിശ്ചയമില്ല. വിനയമനസ്സുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാവരും അമെരിക്കയിൽ വളരെനാളായ ഓരു യുദ്ധം നിറുത്തലായി അവർ തമ്മിൽ സമാധാനമുണ്ടാകുമാറാകണമെന്നു സർവ്വശക്തിയുള്ള ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടാകുന്നു.

ഓരു ഇടയിൽ യുരോപ്പിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ള വകയിലേക്കു വിശേഷ വർത്തമാനം പാപ്പായുടെ രാജ്യാവകാശത്തെ സംരക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിന്നായിട്ടു റോമയിൽ ഇരുനൂറും മുന്നൂസിച്ചു കിടന്ന ഫ്രാൻസു പട്ടാളത്തെ ഉടനടി ചെയ്തയച്ചു വഷ്ത്തിന്നകം അവിടെനിന്നു മാറണമെന്നുള്ളതാകുന്നു.

കല്ക്കത്തായിലും മുസലിപ്പട്ടണത്തിലുമുണ്ടായ കൊടുങ്കാറ്റും ഓരുണ്ടിനെക്കുറിച്ചു മുമ്പിൽയോമ്മ വരുത്തുന്നതാകുന്നു. കിഴക്കേതീരത്തിൽ വഷ്ം നിൽക്കുന്ന സമയം ഏപ്പോഴെങ്കിലും കഠിനമായ കൊടുങ്കാറ്റുവരുവാനിടയുണ്ടു എന്നുള്ളതിനെ ഓരു ശാസ്ത്രിയുള്ളോയ കൊടുങ്കാറ്റുകൾകൊണ്ടു വന്നതുപോലെയുള്ള ജീവനാശവും വസ്തുനാശവും ഇതിന്നു മുൻപിൽ അവയാൽ വന്നിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുന്നു. മുസലിപ്പട്ടണത്തിൽ കടൽകേറി പതിനായിരത്തിലും അധികം ആളുകൾ കൂടിച്ചു ചത്തുപോയ വർത്തമാനം ഉള്ളതുതന്നേ. ചാകാതവരിൽ അനേകം പേരുടെ മുതൽകാഴ്ചകളെല്ലാം പൊയ്പോയി. ആ പാവപ്പെട്ടവരുടെ സഹായത്തിന്നായിട്ടു ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകിവരുന്ന വലിയ ധർമ്മശ്രമം നോക്കിയാൽ ക്രിസ്ത്യാനിമാത്രം ഏതുവിധേനയായാലും സംശയം കൂടാതെ ഇന്ത്യയ്ക്കു ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു സാക്ഷികുന്നു.

ഒരു വിചിത്രസഞ്ചാരയന്ത്രം ഏംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു പാസ്സിയാ ഉൾകടലിന്റെ തലയ്ക്കുള്ള ഫായേയിലേക്കു ഇടുന്നുണ്ടു. അതു വന്നിരിക്കുന്നുപീരേസ്സ്വഗ്രിലും തീഹിരാനിലും ക്രടെയുകുന്നു. ഇതു സംശയംകൂടാതെ ഇപ്പോഴത്തെ കാലങ്ങളിലുള്ളതിലേക്കു വലിയ വിദ്യാസിദ്ധികളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഓരു ശാസ്ത്രജ്ഞിയുടെ ആരംഭത്തിങ്കൽ ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു മറെറാന്നിലേക്കു എത്തുന്നതായ ഒരുപായത്തിനു കമ്പി മൂലം അല്ലമണിക്കൂറിനിടയിൽ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു എംഗ്ലാണ്ടിലേക്കു വർത്തമാനം അറിയിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞുവരും എന്നു ആരു വിചാരിച്ചിരുന്നകാര്യമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു എംഗ്ലണ്ടിലേക്കു ഒരു വർത്തമാനം അറിയിക്കുന്നതിനു വടക്കെ ക്രലി കുറഞ്ഞ പക്ഷം അൽപമൂ രൂപായായിരിക്കും.

മദ്രാസിലെ സത്യവേദസമാജത്തിൽപ്പെട്ട ആളുകൾ സത്യധ്വജം, അതായതു സത്യത്തിന്റെ കൊടി, എന്നു പേരായിട്ടു മാസത്തോറും ഓരോ വർത്തമാനകടലാസു എംഗ്ലീക്കുഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടല്ലോ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നാം സന്തോഷത്തോടെ കേൾക്കുന്നു. അതു മകര മാസം മുതൽ മാസത്തിൽ രണ്ടാം വ്യാഴാഴ്ചതോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും. അതിൽ ഒരുകയിലും ഹിന്ദുകളുടെ സംഘസംബന്ധമായും സന്ന്യാസിസംബന്ധമായും വിവേകസംബന്ധമായും ആത്മസംബന്ധമായുമുള്ള ക്ഷേമത്തോടു നല്ലവണ്ണം സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി സമാജത്തിലെ പാഠകങ്ങൾകൂടാതെ രണ്ടുമൂന്നു നിനെച്ചെഴുതിയുണ്ടാകിയ സംഗതികളും കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. സത്യധ്വജം മുടങ്ങാതെ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും പല യുരോപ്പന്മാരും ഓരുസ്റ്റീന്ത്യന്മാരും നാട്ടുകാരും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരു വർത്തമാനകടലാസു ശ്രമമായി വരണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. സത്യവേദധ്വജത്തിന്റെ മറ്റു സാദ്ധ്യങ്ങൾക്കും ഈ സാമാന്യ സഹായമായിരിക്കുമെന്നും ഇച്ഛിക്കുന്നു.

ഒരു പാശ്ശിയും യെഹ്രുദനും ക്രിസ്ത്യാനിയും.

ഒരു യെഹ്രുദൻ പാശ്ശികൾക്കുള്ള ഒരു ദേവാലയത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ ആരാധനെക്കായി വച്ചിരിക്കുന്ന ശുദ്ധമുള്ള അഗ്നിയെ കണ്ടു പുരോഹിതനോടു എന്തു? നിങ്ങൾ അഗ്നിയെ വന്ദിക്കുന്നുവോയെന്നു ചോദിച്ചു.

പുരോഹിതൻ. അഗ്നിയെ അല്ല ഞങ്ങൾ വന്ദിക്കുന്നതു. പിന്നയോ ആദിത്യന്റെയും ഭൂമിയിൽ വരുത്തുന്നതായ അവന്റെ വെളിച്ചത്തിന്റെയും സ്രുഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളത്രേ.

യെഹ്രുദൻ. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ സൂര്യനെ നിങ്ങളുടെ ദൈവമെന്നു വെച്ചു വന്ദിക്കുന്നു. അവൻ സർവ്വശക്തന്റെ ഒരു സൃഷ്ടി മാത്രം ആകുന്നുവെന്നുള്ളതു നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലയൊ?

പുരോഹിതൻ. ഞങ്ങൾ അതു അറിയുന്നു എങ്കിലും വിശ്വാസിയായ മനുഷ്യനു മഹോന്നതനെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു ഇന്ദ്രിയവിഷയമായ ഒരുടയാളം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നുവെല്ലൊ. സകലത്തെയും പാലിച്ചു അനുഗ്രഹിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ അപ്രത്യക്ഷനും അശുദ്ധനും ആകുന്ന കാരണഭൂതനു സൂര്യൻ തന്നെ ഒരു സ്വരൂപമല്ലയൊ.

യെഹ്രുദൻ. നിങ്ങളുടെ ജനങ്ങൾക്കു പ്രതിച്ഛായയും അതിന്റെ പൂജാസ്ഥാവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിയാമൊ? നിങ്ങൾ സൂര്യനെ നിങ്ങളുടെ ദൈവമെന്നു പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിലും ഹീനപ്പെട്ട ഒരു ഭൂലോക അഗ്നിയെ വന്ദിക്കുന്നുവെല്ലൊ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ജനങ്ങളുടെ പുരുഷയുള്ള ദൃക്കിയെ സന്തുഷ്ടിയാക്കുകയും അവരുടെ അകമേയുള്ള ദൃക്കിയെ അന്ധതപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ ഒരു ഭൂലോകവെളിച്ചത്തെ അവരുടെ മുൻപിൽ വെക്കുന്നതിനാൽ സ്വർഗ്ഗീകവെളിച്ചത്തെ അവരിൽനിന്നു മറെക്കുകയുന്നു. നീയൊരു വിഗ്രഹത്തെയെങ്കിലും ഒരു പ്രതിമയെ എങ്കിലും ഉണ്ടാക്കുന്നത.

പുരോഹിതൻ. സർവ്വേശ്വരനെ നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു?

യെഹ്രുദൻ. ഇരിക്കുന്നവനും ഇരുന്നവനും വരുവാനുള്ളവനുമായ കർത്താവെന്നു അർത്ഥമാകുന്ന യഹോവാ അദൊനായി എന്നു ഞങ്ങൾ അവനെ വിളിക്കുന്നു,

പാശ്ശി. സർവ്വേശ്വരനെ നിങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന ഓരൊ പേരു വലിപ്പവും മഹത്വവും ഉള്ളതു എങ്കിലും ഭയങ്കരമായിട്ടു ഉള്ളതാകുന്നു.

അപ്പോൾ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നു ഞങ്ങൾ അവനെ അബ്ബാ പിതാവെയെന്നു വിളിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ യെഹ്രുദനും പാശ്ശിയും അതിശയം കൂറികൊണ്ടു നിങ്ങൾ സർവ്വേശ്വരനെ വിളിക്കുന്ന ഓരൊ പേരും ഉന്നതമായും ഭയങ്കരമായും ഉള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ നിത്യനായവനെ ഇങ്ങിനെ വിളിക്കുന്നതിന്നു നിങ്ങൾക്കു ധൈര്യം തന്നതു ആർ?

ക്രിസ്ത്യാനി. ആര, പിതാവു തന്നെയല്ലാതെ മറെറാരുത്തനുമല്ല.

ഇതിൽനിന്നു തുടങ്ങി കർത്താവായ യെശു ക്രിസ്തു വെളിപ്പെട്ട രഹസ്യത്തെയും സംയോജ്യതയുടെ വചനത്തെയും അവൻ അവരോടു വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോൾ അവർ വിശ്വസിച്ചു ആകാശത്തോടു തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ ഉയർത്തി പിതാവേ, അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട പിതാവേ, എന്നു തിണ്ണതയോടും ഭക്തിയോടും അപേക്ഷിച്ചു. പിന്നെ അവർ തന്നെ പേരും തമ്മിൽ തമ്മിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തു സഹോദരന്മാരെന്നു വിളിച്ചു പിരിയുകയും ചെയ്തു.

ചതുരംഗം.

വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ ചതുരംഗകളിയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ചോദ്യത്തിനു തൃശ്ശിവപേരൂർ കുന്നത്തുകരെ ദാനിയേൽ മുനിക്കി എഴുതിക്കൊണ്ടയച്ച ഉത്തരം ശരി തന്നെ. അതാവിതു.

വൻകരു	ചെറുകരു
(൧) ക. മകൻ ——— മവ	(൧) ദ. ദനു ——— മ൫
(൨) മന്ത്രിയുടെ വശത്തു കോട്ട കെട്ടി	(൨) ഗ. ദകഥ — മര്
(൩) ഗ. മകര് ——— മഗ൫	(൩) ഏതു കളിച്ചാലും കൊള്ളാം
(൪) ത. മഥ ——— മര്	അടിയറവു.

രണ്ടാം ലക്കത്തിൽ ഒൻപാം പുറത്തു ൫കാം വരിയിൽ മ൫ എന്നുള്ളതു ദനു എന്നു വരേണ്ടുന്നതാകുന്നു.

ഞങ്ങൾ വായനക്കാർക്കു ഇനിയും രണ്ടു ചോദ്യം ഇടുന്നു

മഗരുൽ	വൻകരുവിലെ	ത
ദനുൽ	മേല്പടി	ക
ദരുൽ	മേല്പടി	ക
ദനൽ	മേല്പടി	ഗ
ദഗഥൽ	മേല്പടി	ദ
മഗഥൽ	ചെറുകരുവിലെ	ക
മഗവൽ	മേല്പടി	പ
ദഗനുൽ	മേല്പടി	പ
ദഗരുൽ	മേല്പടി	ദ
ദഗനൽ	മേല്പടി	പ
ദകദുൽ	മേല്പടി	ഗ
ദകനുൽ	മേല്പടി	ത
ദതദുൽ	മേല്പടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി മൂന്നു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

മതിനുൽ	വൻകരുവിലെ	ഗ
മനുൽ	മേല്പടി	ത
ദനുൽ	മേല്പടി	ക
ദനൽ	മേല്പടി	ദ
ദവുൽ	മേല്പടി	ഗ
മതദുൽ	ചെറുകരുവിലെ	ദ
മകദുൽ	മേല്പടി	പ
മകന്നുൽ	മേല്പടി	പ
മകനുൽ	മേല്പടി	പ
ദവൽ	മേല്പടി	പ

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി നാലു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

ഇതു ക്രടാതെ മേലെഴുതിയ ദാനിയേൽ മുനിക്കി ചതുരംഗത്തിൽ ഒരു ചോദ്യംഇടുകയും അതിനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വായനക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും അതിനു ശരിയായ ഉത്തരം കൊടുക്കുമെന്നു ഇച്ഛിക്കുന്നു.

മഹൽ	വൻകതവിലെ	ഗ	ദതവൽ	ചെറുതരിപ്പ	ന
മനൽ	മേല്പടി	ദ	ദകനൽ	മേല്പടി	ച
മളൽ	മേല്പടി	ക	ദഗളൽ	മേല്പടി	ക
മഗനൽ	മേല്പടി	ത	ദഗവ്വൽ	മേല്പടി	ത
മതരൽ	മേല്പടി	പ	മന്നൽ	മേല്പടി	ഗ
മതളൽ	മേല്പടി	ത	മഗന്നൽ	മേല്പടി	ദ
മഗരൽ	മേല്പടി	ക	മഗവ്വൽ	മേല്പടി	ഗ
			മതളൽ	മേല്പടി	പ

വൻകതകൊണ്ടു കൊയ്തു തുടങ്ങി ആറു കൊയ്ത്തു ചെറുകതപിനെ നിറുത്തുന്നു

ഒന്നാം ലക്കത്തിലെ ചോദ്യത്തിന്നു ശരിയായ ഉത്തരം പറഞ്ഞ നീലഗി
പ്പിള്ളയും രണ്ടാമത്തതിലെ ചോദ്യത്തിന്നു പറഞ്ഞ ഉത്തരത്തിന്റെ ഭാ
ശരി തന്നേ. എന്നാൽ കോട്ട കെട്ടൽ സന്ദർഭമായും ആയാൾക്കു മുഴുവൻ ഉ
സ്സിലാകായ്കയാൽ ഉത്തരം പറഞ്ഞതിൽ പ്രകാരം തന്നേ നോക്കുമ്പോൾ
ല്ല വ്യത്യാസമുണ്ടു.

കോട്ട കെട്ടുന്നതിന്നുമുമ്പിട്ട തേരിനേയും ദേവനെയും മാറുന്നതു രണ്ടു
യായിട്ടല്ല ഒരു കളിയായിട്ടത്രേ.

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER IX.

It was a few mornings after the events mentioned in the
chapter the temporary flood had subsided, for it was March, w
sometimes heavy rains in the East cause a rapid rise in the
indeed it was the dread that the water might rise still higher,
had caused the fearful struggle on the Sabbath morning betw
the master and slave: the anxiety however was now past, and t
river had returned to its usual course. But not so the master. A
restless gloom overspread his countenance; and a morbid silen
pervaded all his actions. He seemed to wander about the fi
without any object in view, and his return home was marked b
no pleasure. The laughter and fun of his merry children seem
to have lost their charm, and at length they shrunk shyly awa
from him. The crops, over which he had watched so long, hav
been reaped and threshed as if by magic. The slaves had commenc
ed, according to their firm determination, to reap as soon as th
Sabbath was past, and without foreman or overseer the work ha
progressed beyond their wishes. The old men formed themselve
into gangs in the middle, with the young men on their right an
the left were the strong women; and through the long day they
worked, keeping time with their voices, while feeble women and
children spread the cut grain to the sun, or collected it together
to be beaten out. It was, as I said before, a few days after the
accident in the river, when Mariam, quite recovered from the
effects of the plunge, was busily occupied in helping her mother
with the morning meal. If her father was proud of her book-
learning, it wos a very pardonable piece of vanity in the mother if
she watched with a mother's pride the dexterous movement of

er hands as she tossed with easy grace the rice in the more, ntil not a particle of impurity was left on the white grain. Soon ll was ready, and Mariam began to feel that it was time for her ather's return; so she washed her hands, and resumed her jacket, which she had thrown aside during the heat of cooking. She issed her mother as she stooped to take the baby from her ap, and received in return a smile of thanks for her exertions. This was the only part of the day in which her parents thought it necessary for her to engage in household work. From breakfast till noon she taught her little sisters In the after-noon she liked to keep up a knowledge of what she had learnt, and to improve herself further: and in the evening she sometimes read aloud, or helped her father with his accounts. Taking the baby in her arms, she joined her grandmother and the children under the Mango tree. A large clean mat was spread, and on this little tiny hands, under the old lady's direction, were squeezing the juices of the mangoes to form a favourite sweetmeat. Mariam recommended them to cease, and prepare their sticky hands for breakfast. Just then a splashing of oars was heard on the river, which all thought was the father returning. The little ones ran off to the well to wash their hands, while Mariam stood beside her grandmother looking towards the steps which led down to the river, to see who was coming. Presently a well-known face appeared above the steps. "Ah," said Mariam, "here is the native Minister. Take the baby, grandmother, I must go and meet him, he is a dear friend of mine." Mariam's face beamed with pleasure as she held out her hand, which was taken and pressed warmly to his lips with a fatherly gentleness. He had often visited the school that Mariam attended, and his children were her friends and playmates. His instructions and persuasive manner had been very useful to Mariam, and were the means, under God, of leading her mind to yearn after spiritual things. So that she expressed herself very warmly at the pleasure of seeing him in her own home. She did not know that two years ago her father had forbiden him the house. She was so engrossed by asking eager questions about her friends, that she did not observe he was accompanied by two youths. He stopped her, and turning round said, "This is my brother-in-law George and this is Matthan, no relation; but they are both helping me in my Master's work of winning souls." Mariam glanced timidly at the strangers, and as her eye rested on Matthau she felt a kind of consciousness of having known him before, although his face appeared strange to her. The mother and grandmother now appeared, and invited them to come forward and be seated. So they all entered the spacious verandah, and as it presented a most cheering appearance to the eye, I must venture to interrupt the narrative to give a slight description of it, and the house. The verandah was, as I observed, wider, much wider, than in most houses, and the roof was raised on stone pillars sufficiently high to admit plenty of light and air. The pillars and

floor were of polished chunam, and the latter marked into squares by lines of black, which relieved the eye, and gave an air of taste and refinement to the place. Here and there were spread pretty coloured mats; and at one end was a table with drawers, and a chair. The centre room was large and the doors were now wide open. The floor was nicely matted, and a servant with a clean cloth was putting out the brass plates for breakfast. You might go far, before you found vessels with such a polish as these had; for in the slight knowledge of Chemistry which Koshy Curien had obtained as a lad, the injurious effects of impure brass vessels was the best remembered, and the remedy of cleanliness most determinately carried out. Another innovation he had also made in the customs of the country; he had insisted on his wife, and his mother, and his children, as they become old enough, eating at the same time as he did; and hence the habit of spreading out the plates for all, before the food was brought. At each side of this large centre room was a good sized room, one of which was used for a sleeping room, and the other for a kind of study. The verandah at each end had been closed in, and made into two rooms; and, as the family increased, two small rooms had been built at the back, which helped to form a kind of square court. The Paddy chest had been removed some distance from the house, for two reasons; first, that when it formed a portion of the house, it brought too many people about; and secondly, it was not considered wholesome to have new paddy under the same roof as that under which people live and sleep.

Again the splash of oars was heard, and Koshy Curien welcomed his guests with a heartiness, which had the appearance of forgetfulness of the past. The minister had been an old schoolfellow, and although he had shunned him as much as possible of late years, still now when he saw him seated in his house, he felt glad and happy to take him by the hand, and bid him welcome to his hospitality. They were soon seated in the large room, and the minister asked a blessing in a devout manner. Mariam sat down next to her mother, whilst two servants quietly took rice round with the different curries, and buttermilk, ripe mangoes, and plantains. The meal was soon finished, for the conversation flagged as soon as the meal began. A servant handed round a large vessel of cold water and a clean cloth, and as soon as each had washed his hands, they adjourned again to the verandah, whilst the large door of the room was closed until the servants had removed the remains of the breakfast. Mariam whispered something to her father, to which he assented; and she placed before the minister her father's bible. He read and prayed. The mother wept as he read, Mariam had a kind of dreamy sensation that such an event was once not an uncommon thing in her father's house. She tried to look back through her childhood's past history, until the beautiful picture of her early life stood out clear and well defined before her; and she determined to ask her father the reason of the change.

(TO BE CONTINUED.)